

م ٥٦٠
قفسه

التماس دعا دارم از همه

من بنده کمینه گناهکارم

عن فاطمة عليها السلام قالت دخل علي ابي رسول الله صلعم قالت يا فاطمة اني لاجد في بدني
ضعفا فأتيني بالكساء اليماني فغطيني به قالت فغطيته فرأيت انظر اليه
فاذا هو يتلألأ كالبدر في ليلة تمامه وكماله فما كانت الا ساعة
قد دخل الحسن ع وقال السلام عليك يا اماه قلت وعليك السلام يا ولدي
ويا قرة عيني قال يا اماه اني لاشم عندك رائحة طيبة كانها رائحة جدي
رسول الله صلعم قلت نعم ها هو ذا تحت الكساء فدنى وقال السلام عليك
يا جداه اتأذن لي ان ادخل معك تحت الكساء فقال نعم قد اذنت لك
فما كانت الا ساعة قد دخل الحسين ع وقال السلام عليك يا اماه
قلت وعليك السلام يا ولدي ويا قرة عيني قال يا اماه اني لاشم عندك رائحة
طيبة كانها رائحة جدي رسول الله صلعم قلت نعم ها هو ذا تحت الكساء فدنى
وقال السلام عليك يا جداه اتأذن لي ان ادخل معكم تحت الكساء فقال
نعم قد اذنت لك پس حسین ع هم در زیر برد یمانی در طرف چپ جدش ص
قرار گرفت فما كانت الا ساعة قد دخل ابو الحسن ع وقال السلام
عليك يا فاطمة اني لاشم عندك رائحة طيبة كانها رائحة ابن عمي رسول الله ص
قلت نعم ها هو ذا تحت الكساء مع ولديك الحسن والحسين ع

تتمه ناگهه در آمد

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

ناگهه در آمد ز در بو الحسن ع

[illegible]

ثم دنوت وقلت السلام عليك يا ابتاه أتأذن لي ان ادخل
معكم تحت الكساء، قال نعم قد اذنت لك مراحم پس از خواهش
آن رهنما زرافت بزرگ داد جا فلما اكتملنا قال الله
تبارك وتعالى يا ملائكتي ويا سكان سمواتي وعزتي
وجلالي ما خلقت سماء مبنية ولا ارضا مدحية ولا قمرا
منيرا ولا شمسا مضيئة ولا فلكا يدور ولا فلكا يجري
ولا بحرا يسري الا لاجل محبة هؤلاء الخمسة الذين هم
تحت الكساء، چه آن جامه زآن پنج تن زینت دید یافت ندا
آمد از کردگار مجید جهان بعزت و بشان جلالم قسم بقدر و کمال و جمالم قسم
که قصدم ز خلق بلند آسمان دیگر از وجه زمین و زمان
ز تابنده ماه درخشنده مهر ز پر موج دریا و گردون بپا
نه بوده است جز مهر این پنج تن سما و تیان این بود این سخن
فهبط الامين جبرائيل وقال السلام عليك يا رسول الله
هو الله العلي الاعلى يقرئك السلام ويخصك بالتحية والاكرام
ويقول يا ملائكتي ويا سكان سمواتي وعزتي وجلالي
ما خلقت

ما خلقت
سماء مبنية ولا ارضا مدحية
ولا قمرا منيرا ولا شمسا مضيئة ولا فلكا يدور ولا بحرا يجري
ولا فلكا يسري الا لاجلكم ومحبتكم وقد اذنت وهبط الى الارض الآن
وقال يا رسول الله قال نعم قد اذنت لك كردگار جليل
ميسري الا لاجلكم ومحبتكم وهل انت تاذن لي يا رسول الله فنا ليله کردگار جليل
تکمیل ساد جهان آفرین تشید این سخن جبرئیل امین فرود میزد درمیان
چه از بارگاه جهان آفرین جبرئیل فخاتم نقش زینب پنجم رسول دید حکم شد که آیه انما
چه با شتر گز اینان الوهه جبرئیل ولیکن بحکم مطاع رسول بزیرکس شد با اذن
دیگر بار با اذن دخول در زمین شد تر ول بزیر یکی ز ظلم ملول
بخوان به شطهیر خواسان ها چه جبرئیل بدخواهان که در بر بلا
کس نیکه این الشه وجاه قرآن درنعاز بیلاد اثر زدود کربلا از کین شد
خصوصا چنین آن عزیز بتول که از دست اثر عباس بتشش تلکت زد و کارها
کهی داغ قاسم دشنامها بخت کهی از عروس رفع الرسول الهی
شاد که در فسوس بحسرت نگاه کهی بر عروس ربنا بیت وقال اللهم هؤلاء اهل
آسماء ودائع بیتی وخاصتی اللهم

اللهم وال من والاهم وعاد من عاداهم وانصر من
نصرهم واخذل من خذلهم وكان جبرئيل
يئامن ثم قال وانا معكم او منكم قال ر
سول الله صلى الله عليه وآله انت منا او معنا

جدا از لبهای نمکین زکینه های ایران | خدای سخت کشی عفو هر قطره داد

بنمای صد خیال از عکس بروجان | فرود شد توان عفو جز استاد

نتوان شد [illegible] در بالا | [illegible] از [illegible]

[illegible] گفتم سلطان اولیا | شود [illegible] بر بند [illegible]

ادلا [illegible] | الـ[illegible] از [illegible]

ارض [illegible] | نجاری [illegible]

محمد تقی ای [illegible] بابا | کماری [illegible]

[illegible]

درود [illegible] علی [illegible] زیار

جرم آل احمد خار کرد بدید جاری بنی

سلطان دل‌شمان شد اسمان کی اعتباری بنی

بدون [illegible] یاری بداده [illegible] شد [illegible]

زینب چون [illegible] تا کمان [illegible] بهاری بنی

عبدالله [illegible] [illegible] دراز [illegible] جاری بنی

علی اکبر [illegible] افکنده [illegible] در بردهٔ [illegible]

زنان آل ابوسفیان [illegible] در برده [illegible] بنی

جرم [illegible] [illegible] بخت [illegible]

سلیمان [illegible] احمد [illegible] افندی بنی

[illegible] اعتبار است [illegible] [illegible] الله

بکوچه [illegible] [illegible] [illegible] دری بنی

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] بابا آل [illegible] [illegible] داری بنی

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] در محلس [illegible]

[illegible] سر مبارک سلطان

دلدار [illegible] دندان [illegible] ازل و ابد [illegible] تماشای [illegible] آل احمد یار عام داده [illegible] بردا [illegible]

نماز [illegible] [illegible] در رکعت اول فاتحه یکبار بخواند و آیة الکرسی یکبار در رکعت دوم فاتحه یکبار و انا انزلناه [illegible]

چون [illegible] از نماز فارغ شد بگوید اللهم صل علی محمد و آل محمد [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

نماز [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] چهار

[illegible] [illegible] [illegible] دانستن [illegible] رکعت [illegible] بسلام در رکعت اول فاتحه یکبار

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

و قل یا ایها الکافرون ده نوبت در رکعت دوم فاتحه یکبار و سوره قل هو الله احد ده نوبت در رکعت چهارم

فاتحه یکبار و قل اعوذ برب الفلق [illegible] ده نوبت [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] اللهم صل علی محمد و آل محمد الاصفیاء المرضیین [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

و بارک علیهم [illegible] [illegible] و صل علی [illegible] [illegible] اللهم بارک علی محمد و آل محمد و بارک [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] اللهم بارک [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] علی [illegible] یا ذا الجلال و الاکرام [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] بخوانند [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

مرد [illegible] جان [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

قیمت این کتاب [illegible] مرحوم [illegible] ابن حاجی محمد کاظم تبریزی [illegible]

چه شبست یا رب امشب [illegible] امد
[illegible] نسبت [illegible] امد

[illegible] چنانش امد [illegible] دیدنش
[illegible] نیامد [illegible]
[illegible] از عدد [illegible] امد [illegible]
[illegible] امد

[illegible] زنجیر [illegible]

[illegible] از [illegible] امد
[illegible] امد [illegible]
[illegible] از شکست امد از [illegible] امد

[illegible] فخر [illegible]
[illegible] از دل [illegible]

[illegible] از [illegible]
[illegible] دل [illegible]
چو [illegible] گشتن [illegible]
[illegible] النصر

۱۳۳۳

[illegible]

دل [illegible] در جهان که [illegible] دارم
[illegible] دارم

[illegible] ادم [illegible]
از مرتبه [illegible] لند

چون نور [illegible]
نیست [illegible] از [illegible]

[illegible] مقصد [illegible]
[illegible] از [illegible]

در محفل [illegible] دل
[illegible] زلالبو

[illegible] شمع [illegible]
از [illegible]

[illegible]

[illegible] از [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

اللهم ...

محمود بیک ...

[illegible]

بی تو زاهر این دفاد دریش — پیر در حقیقت ... کربلاست — شاه ... [illegible]

... علم دلا ... — زان ... ازل جنگ ... است — از ... [illegible]

ترک ... یار ... — کر ... سوای ... — ... [illegible]

بی تو ... تکلیف — شاه ... علم ... زاور — ... بیداد ... یار

... — دست ... خون ... — ... علم کرد ... شهید

... — ... بیداد ... — ... [illegible]

... بیداد ... — این ... — ... [illegible]

... در ... غم ... — ... — ... [illegible]

... به بازدی یکدیگر — در ... — ... [illegible]

ای ... [illegible]

... فانده در ... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... در راه خدا ...

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... در ... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... علم در ... [illegible]

... [illegible]

... اللطف اللطف ...

... [illegible]

سحر از شیخ [illegible] الی
[illegible] دریای [illegible]
[illegible] از این [illegible]
[illegible] حیدر [illegible] داد
[illegible] که [illegible]
[illegible]

[illegible] ایلچی [illegible] مستر
[illegible] زنبیل [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] که [illegible] خفتی شب
[illegible]

[illegible] به [illegible]
[illegible] حلقه [illegible]
[illegible]

[illegible] ۱۰ [illegible]

بهار [illegible]
ز [illegible] نشیند [illegible] انگشت
اگر گفتم که [illegible] اگر [illegible]
[illegible] نشسته [illegible]
اینقدر دستی است خدا را [illegible]
سر [illegible]
دست هیچ [illegible] است [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible] دل [illegible]
[illegible]
[illegible] برادرم [illegible]
[illegible] عشق
[illegible]
[illegible]
[illegible]

دست هیچ [illegible] است [illegible]

[illegible]

ای دریغا که در راه جوانی مردم

داغ حسرت به دل از آرزوی جوانان بودم

[illegible]

ای دریغا که [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

قرده جانو کل [illegible]

[illegible]

هی ذلک

کل احمرش کی تو بجه اگر نبی تو — به نسبت عودی نی بیده دیده قولی تی — بردی خبر بجه اگر نوح چرخ [illegible]

حسد انواعنی تو تر بیچه [illegible] — به مدبر خاص تو نغوان الفلاک — نسخ [illegible] نو حرانلاکی

بوده کفی زحش در حرم ال عبا

نسخ تیره یوده کم چراغ [illegible] — نسخه فخر سرای [illegible]

فی جیح میش خلق بحر نبی — نه تو قفد بجه در [illegible] — نه زخم بره بست نده [illegible]

ندی چیل خفه الرحی ییه الم — تنک زهره دنی بزعم زنانه جز زبان — باکی [illegible] ماهان احمره

بحمر کون احد بی [illegible] — زاد [illegible] — دکر [illegible]

زد سرا بسعه [illegible] — خا ادز انطق [illegible]

سو زد [illegible] بیچه الی [illegible] — خا ادز [illegible]

ده [illegible] — تحو نون ال [illegible]

رشید [illegible] — [illegible] اجیا [illegible]

فا [illegible]

شعر [illegible] — بچه نا خم صبح [illegible] — حکمت [illegible]

تو [illegible] — تیت [illegible] — [illegible]

سیاتیدن که بردا حقر بردی [illegible] — سیاتیدن که اقتد [illegible] حوتی ای ایلز

سیاتیدن که [illegible] — سیاتیدن [illegible] به بلایت

سیاتیدن که [illegible]

بلیک [illegible] — مع اگر [illegible] — اگر [illegible]

کر [illegible] — [illegible] — اگر [illegible]

[illegible] — توهم [illegible] — [illegible]

[illegible] — الیر [illegible] — [illegible]

[illegible] — [illegible] — [illegible]

[illegible] — [illegible]

کی [illegible] دانای یار [illegible] دل نالقدر
عروسیت مبارک باد به نذیر محمد زینب

کی از این سلسله دارم تو بیا ای چو خونبارم
بیا ای غم [illegible] دارم به نذیر محمد زینب

ای قدر باجیت الن که کاردان کتی
اپاخ بابیت باشی ایچ رئیس بیله دیتی

مجلس سلطنتی [illegible] [illegible] الهی
[illegible] در بزم [illegible] کیمه [illegible]

رفتم زکویت یار اه افغان
بر داغ من دست لقمان

تو رفتی در خون در طرف جامون
کی دل ندارم [illegible] دل ندارم
[illegible] ردلیوی نه هم غربیان
اختر مرا نیر ای [illegible] یاران

چه شود به چهره زرد من نظری برای خدا کنی
که اگر کنی همه درد من به یکی نظاره دوا کنی
تو شهی [illegible] جهان ترا تو مهی و جمله جهان
[illegible] ان لطیفه الهی [illegible] است [illegible]

رخ نیکویت [illegible] همه دیدم [illegible] چه کنم
دلبری نه بر تو به دست دادم [illegible] است [illegible]
نیست به ملک جهان جان که تو نه در تخت [illegible]
[illegible] تکمای [illegible] [illegible] نزد [illegible]
[illegible]

بابا دردلی خرابه سازم بی یعود ار
چنگم بریده مانده شد بی دردادار
اطفال بند حرم سبک زیر پر نهاده
بالین حرم نشه فتنت نزد حیات ایار
سن بندست کس نکلی یوز تنگی
ازهم نه بر کند لشه بر تنگم به دل سست
ای نازنین نه که بید نم زاد ابید نشر
بلبه بهار است بسو الیق جان که تیشم

مردم به قافیه نازنده در شعر در احت — ردیم کبو کتر بیلدار ...
مرد دری خاک ... بالای ... زر تو لند ...
محمد بهار که حرم کم افغان تنوشت
قاتل خونریز خونیت جان داند شب
ای نازنین به که بید نم زد لب
بلبه بهار است بسو الیق جان که تیشت
محمد کرام طفل بیجرم بوفته مرگ
بانو بسر بیمار ... به کرد شت

... دل ... عمر ...

خنده به دو تو ارد هر جنس ... که بری عمر ... سود ... کرد ... به ... اکبر

گل ... به سر ... تنکی سر تنکی
دل ... زده نیز ... مکی
ری ... خون ... تر تی
ری نازنین ... ایکی
بر ... سوی ...
و ... عدس ...
ارام قامت ... اتراه ... لا
ار دره ... لالای ... لا

نکی ... به ... دم — سوز ... قرار کیم
نکی که اکثر ... کند ... دم — ... کیم
... دست ... عمر
رنج ... عمر ... — اید ... کرد ... دم
بر ... به در ... ایدم دانم ... اد ... ادم
مرحم ... کذار دبه ... دم
ترا ... دادی ... دا ... کیم
مرد ... کیم — ... لا

چراخنده وار ایمایه انجمن جوش
ملک تجلی طور تسلیم الزبر جوش

سیاه کینه علم را صیدا زکون هانکید
بسوقوا کرتحی انب دادی کولیج
یقین که کوکب تخته مسرار یوق زمین نوعیله بی اقتدار عکلیج

السن تحی حضرت ال عالم
کلامی بهار ... بستر تحدید

د حد رسول الله اکرم شخفی
و نحس سراج اله کی لا احتیاج

ذات ... عبدالله
درمحیی ... ابدا جیا ... فرد

نعم قمر ... شود انلکحر
نعم لاذه کز کلمه ...
دری نیز دست خفادستحر
نزه حکم تقدیر ... ایبخ

نعم الله کز ... نجو
نوالت ... بیان عدم ...
سبارحم د ... دروز ... تنادو ... جان
تیغ زنده ... الدار ...

سوار ... دور ... دو دکار
تیر نم دست ... خفد ... افکار
کم ... بیر بیان ...
صدا فتح ... قدر بیان اهل

رسانکه بلک ... باتیه فور
در کلت ... تحیم ... دوری
ای که نور عمید ... ای
ای که ... کجی ... نامه ...
یاد رسیدان ... همت کرکی
حسن ... وفق جهد
شام اشد ... فاد ... بیر کنند
نهد درمیان کوی ... بر ... ریکند
گور خان ابایازی ... جنس ...

صدهای ... تیزند
کشتی ... خاتم ...
... تیای فرایا ... نور
صد ... بزرگ ... جاره ...
... که تو ... عالم ... کربخ ...
جانرا ... تیغه ... الیتفاقی ...
ای که ... کانی ... اروی ...
جان ... الیه ... سیف ... دیده
دستور ... بیانه ... سنکو ...
... ... دیگرکند
... ... قربان ...
... جا ...

چون زد بسم جم جاو شتر گردشت کارزار بر نخل تمر تازه جوانان گلعذار

آمد برای پرسش احوال کشته گان سلطان دلیر [illegible] با تاج اقتدار

تا که چو دیده ان تن پاش جان ده بر نخل پاره پاره گلعذار

تا که فتاده سر

ده دست بریده دیده زتن سر بروی خاک بر [illegible] جان بداد آه کاکا

گفت برادر تو دلاور دلت بر قطر ده [illegible] کشتگان [illegible]

دستی تو روی انکس دلاور یکی دم یا بار [illegible] خاطر [illegible]

بس بیر [illegible] بیار بر [illegible] کهنه [illegible]

تا که [illegible] دیده

باد [illegible] تجلی [illegible] بیدون [illegible] باوفا شعار

کرده [illegible] عزدی [illegible] [illegible] مرد [illegible] خاک [illegible]

بودی [illegible] اکبر تو [illegible]

نه [illegible] پدر [illegible]

[illegible] پیش [illegible] الفرار [illegible]

[illegible] اکبر [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

بیمار سرم دل بیمار نیست
جان تو بیر [illegible] مارم ای [illegible]
زینت [illegible] ده [illegible]
رتبه [illegible] نه [illegible] ایدار

سوغات [illegible]
جان [illegible] تاج [illegible]
[illegible] بیرود
[illegible] جان [illegible] بیرود
الله [illegible] از [illegible]
[illegible] کشته [illegible]

گویا که کرده است [illegible]
عباس [illegible] دارم [illegible]
تا روی [illegible]
بابا [illegible]
[illegible] اکرم [illegible]
[illegible] خدا [illegible]
[illegible] عباسی [illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

رهی سر کج بود کر بتان نشان ننزی
چون آفتاب بر همه عالم میان [illegible]

سر بخته [illegible] یار [illegible]
[illegible]

[illegible] همان [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]

سر [illegible] باده [illegible]
[illegible] زینب [illegible] ننزی همان [illegible]

[illegible] ای مدر [illegible]
[illegible] در کرویت [illegible]

[illegible]
[illegible] دیوان [illegible] ایام [illegible]

[illegible] دل [illegible]

دستان [illegible]

[illegible]
چون سر دبیر راهب گشت [illegible]
ملک کفا [illegible]

زری دادی سری چون جان [illegible]
[illegible]

در کر [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

سر راهب [illegible] کف [illegible]
[illegible] سرافراز
[illegible]
[illegible]

[illegible] کلاه [illegible]
[illegible]

[illegible] تمام [illegible]
[illegible]

چون [illegible]
در [illegible]
[illegible] زنیم
۱۳۳۴

[illegible]

ناتوری [illegible]
[illegible]

[illegible] ادری [illegible]
ادری [illegible] محمد [illegible]

شراری [illegible] دلم چون اندر زبان آتش [illegible] کشتان داغ اند

زبانم آتش کردی [illegible] جان اشد [illegible] از خون

[illegible] که کلکم از بیان [illegible] شد

حکایت [illegible] بیت

[illegible] زبان اشد [illegible] زبان [illegible]

ای خامه [illegible] شان اشد اخبر

[illegible] بیدو [illegible] اندر [illegible]

[illegible] با [illegible] چون [illegible]

[illegible] چون [illegible] دل [illegible]

[illegible] کرد [illegible] از روز [illegible] چون [illegible] داد [illegible]

[illegible] جهان [illegible]

[illegible] از [illegible] کند [illegible]

[illegible] دست [illegible] اتش [illegible]

[illegible] چون [illegible]

[illegible] القدر [illegible]

[illegible] احمد [illegible] احمد [illegible]

[illegible] اثره [illegible] دل [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

خیم جان خدای کجا یابیم   کلام کیست شنو غم کرد نیک   بیکجه غم از کوداره کور

هادرند تمام جهان برابه   که سوی تنگ نادیجرابه   صحرای تیرخان اصفهانیه

هرادی سارایان بگذم کدام   عنان و قه بگذر نکند   و ای غم دارم بکشم

سر راه عهدی حفظ ایه   التیقال بالا برابه   قبول خاطر زدن کرایه

درالنج اکنه منزل که بسرم

دوباره نمی‌خواهی باجرایه

هر ابه بسیار زنش ای بیا بیابه

بجز بسیار زخم دیگر همرایه

هر ابه بزرگ دلم میل کسی دارد

خدا که کند که برادر مرا نگردارد

یوی کسی بیداحق عزیز بودام

سر زیارت آن خاک شنگور دام

را به سر کرم نعیم بسها و داناش

اندر کرمانی کامل دارم

زشته غم بلبل ک ... ادام   زخویت ... دارم ای امیر عرب

سبق ته تیت تو عنبر خاله احدم شعر بسته انک شرح دل فوراً ...

شاد از دفا دست سارایان به سر بید   سر تو گر پنهان بدبردی خاطله

در از بعید تو باید سر بیمان به سر بید   سر از بجه تو بیش پای سر الله

هنر مجلس صحبت لطیف نه   هنر عمل رنج نعم بجد

هنر قدر تر مجلس صفا   همار نجم احتقار مرغیند

دخل ... ریح عجیبی   چون سوی کوچه سید الهر اکتر احت

هی الله با کوخدا ماهین   شتر بهر دم بست دل اندر کار کند

شاخ طفل ترا دیدم تیدوردم

برای تحفه خوشی او دادم

دستخط شعبدار خانه میخ

تاش الله ده ۱۰ الاالمراد زمن کی ششی

ای کریم صنع لطف سیمای
خالق از بار به از شکلی کی
ال زجی کوی تهری با احرام
ال [illegible] الردی حمام
خوارخانه بعد از ال [illegible]
سرای دردجو [illegible]

ای کو با زند اخبر اعمال
ای به کو با [illegible]

کردم چو [illegible] سوال [illegible] درر بطهار [illegible] حرف [illegible]
ای [illegible] دل تو [illegible] دیدی الها [illegible]

[illegible] مرد شد لیا
سید در [illegible]
[illegible] که [illegible] بیدراید
روزی که [illegible] آفرین
به سورت آفرین [illegible]
[illegible] که ده [illegible] زینت
دل تنگ دیده [illegible]
[illegible] ادراک [illegible]
داغ [illegible] بیدار کن

زلف [illegible] طهار [illegible]
[illegible] در دست [illegible]

صبح [illegible] فلکش [illegible] ایجد
روان [illegible] بیدار الله [illegible]

ماه [illegible] محمد
سرو [illegible] احمد
خد [illegible] ادم [illegible]
در [illegible] احمد [illegible] محمد
[illegible] احمد
[illegible] ایجد
[illegible] محمد
[illegible] محمد

کفر [illegible]
کف [illegible]

[illegible]
کف [illegible]
کفر [illegible]
[illegible]

چون کیدر اهل وطنه علیهم بیو — رفتم چو ان ایلدن خلق اغلدی کر
ای کعبه کشف دارو اهای اتم — مرد دلتنر احدیله کو حیله ای اتام
نه بو انس دارکه هر نیرا — کر ز ایلر از خونیده دارکه
هر بر ایدم بی عمان بی ادا — روز رهای کی کیتهر یا عماه
روز ایلی ای طرح ایلیار — زلیل عبد بیمار حق ن
کالیکارا پایی احراز کنهکار — کوتی کردی ار ز نیره دار
چو زمین بید لیدن حق اوزیز کند — تا بند لیکید تا بند نه تالیم
بو بند بنا تند یکد دیده کریال — الی زنجی نصیب نه عمر کوهال

رد زنان دار با تا زنالی — الی بکر به خیشن زیک ایزاری
خنجر یکشید رولان هادی — اشد تا کبر ابرانحنه

کیم شکفته بو مقصد ای دل الشرده — انجا که غریب درد بیمار اولور — بالین سر غریبه هیچ یاتمز
سر ترکه بار ایله احد بیلدار ترده — انجا که غریب اله زار اولور — مادر یکه کر بیمار اولور
غریب ادرکه چو بیر سیاه چنلیو — در غریب اکر میرکه لیکید ببراتم
مینا که نه سحر اغوان خیید الکشد — ایا که لند غم چون کوز دکلمتم
تا بو شهر ای کی شهری کلیمدار لید — غریب الدن دیر با حج دیر کلمن
نه ایبد بو زدوی درلحن ربید یاتم — کتنه بو جدار کیمه جم کولر احلال قوتس عجیب
فرالم ادی یکه غیر جان الوری — فرالی ادی عیه که باجبر کوری
الش ادکل بدتر اخلر نشان الدی — با فر با فر بالیش بمرتبر انهرادی
نحص سلا کهوز لیماز کر لید کی عددار کوقرا کا حسیلدی اتم

شام عزیب خوش که سلام سبب عجیب
دل تنگ غریب بیسواد اقهی تام

مسیحا از دم ... شاد ... الی ... اندر کوه الفت ... کی لشکر ... خون ... داشت

رادیان کو ... لشکر ... سلیمان ... [illegible] ... شیدا ... سلطان ایشان ... شه جمشید

هیچکس ... لشکر ... بیرون ... [illegible] ... دارم ... [illegible]

... در ... [illegible] ... که راه ... دوست ... داد ... دار ... [illegible]

[illegible]

... که ... نتند ... که عاشقان ... کنند ... خلق از ... فراش ...

... دل ... کنند ... سعادی ... راه ... جو

... هر جا که ... شب ... کاری کردی ... جبین

... که ... داد ... شب ... باز کنند ... سر ... عرش ... خاک ...

چون ... الا در دوست ... ای آنکه ... پاینده توی ... دریا ... زانکه ...

... در ظلمت شب ... نماینده توی

... در ... الله ... دستهای امید ... رحم ... ای خدا ... پاینده توی

ای که ... غزاب ... [illegible] ... ای آنکه ... پاینده توی ... ای ... دردی ... الله ...

ای که ... کجا ... نوا ... که ... بیک دریای کرم های ... [illegible]

... که ... صدای ... گر ... جهت ... از ... حق ...

... که ... [illegible] ... ای ... روز ... ای ...

همه ... ای عندلیب ... ای ... ای کریم ... غیب

به امید ... صدای ... در ... بر ادر ... گیر ... داری

... خوش ... ای ... کجا ... جمدم

ای ... مردی ... مست ... تو ... داری

ای عندلیب ای ... مرغ ... [illegible]

در ... عندلیب ... ادر ... [illegible] ... الله

... [illegible] ...

نمی آزار کوجیان با حوس ده یید

جرا در چمنها با مکنار سید

سرزنات عطر بنفشه خط بیم

بکن عاشقان بده یک جهان الم

بند کند لعل زیبی خضاب

بوقت کشتن ادراره سیراب

سیدم

جز جنین بیلی بنوحر که انداخ دادکه

بکلم کسوید حجج از جشم جون تالهام

الکرم کنید عون شاه عباس جو تند

بدعلی لکدانم در دلن که جنح داهب البه

سرور دل بم سر اندرد سعدان با ماها

دکتفاجالم عزت سبحار احمدام

بهم کتاب الم ام اهم عز شالی یا ماها

[illegible]

چون تو از خوان دکان دهن | برای چشت بسهوی کرد راست
مانند عیان علمدار حسین | زان نهر لب تشنه از آن جگر کاست
شاه مرحوم ان علمدار اکبر | ز کجا از بار رفاح ملکیت
رزن خاک کند مر جلال اکبر | بی تو بلدم ز تو کجا منصب
کر سپرد دل کرای دو طور | ز ره بی جام صر تیر ان علاکا
شه و با شد علمدار ازدر | از نور دل حیدر نفع انبر احباکی
سادار شهدای کربلا | جام لعل ای ز خیر اللای تو
حد لشت نه دو کشته در راه صرا عباک | شحر دهای تو ای عین هبا عباکس
بلی حیدر حسین و بیل احمد و حیدرا | الخیر به یادوراح از جوراح دارم
غم مرکب برادر و برادر حرده حیدرانه | الخیر جرا ابد از از اهر حیدر اعباکی
بلوری کی لقب ششی اللا نیلگو | ز کجو تنها عباس نیکو کمت حصوم
کر برادر خر بر حلا شیانه | که قدرا بسو لعل لب خندو حرانه

[illegible]

ای کر سبب مینک لطف خدای
ای هزار بار به راز ننگ عشقی
ننهاد سر به ... هم قدی فی المثل
الیها کو ابنه تو خرید انوری
در خاک دیده تو نگر نقش الهی
در خاک دیده تو نگر نقش اقدسی
ای که ای دیده تو بر احد ...
... جادو ...
نالم زاری ...
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ای بیچاره دل [illegible]

[illegible]

دست بیچاره [illegible]

[illegible]

زیبا [illegible]

[illegible]

[illegible]

در مدح بتول عذرا

ای آنکه دختر نبی و جفت حیدری
مادر ترا خدیجه تو زهرای ازهری

ممکن کجا شناسد روان ترا که تو
در صد هزار پرده عصمت مستتری

هر ممکن الوجود ز تو واجب الوجود
ظاهر عرض صفت تو نهان همچو جوهری

عرش تو کارخانه لوح و قلم بود
او مظهر بهشت در تو و تو عرش دیگری

[illegible]

بر یازده ستاره که خورشید روی شان
از شرق و غرب تافته تو نور گستری

بر یازده خلف که دو گیتی خلیفه اند
در مهد تربیت همگی را تو مادری

مریم که برگزیده عالم ز ایزد است
اندر جلوی مرتبه زاو تو برتری

یک عیسی او ز مریم زاد و تو دم بدم
بر صد هزار عیسی فرخنده مادری

پیغمبر خدا چه علی شیر دل
داماد او یافت از نصیب همچو تو دختری

در شب عید سعید قدر تحریر یافت

کاتب سید محمد باقر روضه خوان

التماس دعا [illegible] ناظرین

در دم فراموش نفرمایند

این روسیاه را

قطب راوندی و سایر محدثان خاصه و عامه روایت کردند که سفینه آزادکرده

حضرت رسول ص گفت که حضرت رسول ص مرا به لطفی از جنگها فرستاد بر کشتی

سوار شدیم کشتی ما شکست رفیقان و متاعها همه در دریا غرق شدند و من بر

تخته پاره سوار شدم موج مرا برداشت بکوهی رسانید در میان دریا

بکوه بالا رفتم موجی آمد مرا برداشت و بمیان دریا برد باز مرا بکوه

رسانید مکرر چنین کرد تا آخر مرا بساحل رسانید و شکر خدا نمودم در کنار

دریا حیران ماندم ناگاه دیدم شیری از بیشه بیرون آمد و قصد هلاک من کرد

من دست از جان شستم و دست باسمان برداشتم گفتم خداوندا که

بنده تو و آزادکرده رسول ص توام مرا از غرق شدن نجات دادی آیا شیر

را بر من مسلط میگردانی پس در دلم افتاد که گفتم ای سبع من سفینه‌ام

بجهت حرمت رسول خدا ص مرا رعایت نما دیدم مثل گربه نزدیک

من آمد صورتش بپای چپ و راستم میمالید اشاره کرد مرا سوار شو

پس من سوار شدم شیر را به تندی مرا به جزیره رسانید که در

که درختهای بسیار و آبهای روان

و میوه‌های بسیار و سبزه و خرمی در ... بر من شنیدم و بر جای ... رفتم ... کرده

پس اشاره کرد که فرود آی از آن میوه‌ها بردار پس برگردم پس بر ... برد و بس جا

شیرین بود تا از آن آبها خوردم از آن میوه‌ها بر گرفتم و در میان دریا برد و بر جا

ایستاد تا از آن آبها خوردم و خوردنی یافتم دیدم کشتی در میان دریا آمدند مرا بر شیر سوار دیدند منهم

عورت خود را بپوشانیدم بکنار دریا چون نزدیک آمدند مرا بر شیر سوار دیدند گفتم

در دریا سوار شدم بسرعت تمام ایشان مرا دیدند گفتند تو کیستی از جن یا از انس

خود را حرکت دادم ایشان گفتند ... رسول خدا بشیر و نذیر را

تعجب نمودند تسبیح و تهلیل خدا نمودند شیر برای رعایت رسول ... شنیدند بادبان کشتی

سفینه آزادکرده رسول خدا ص و دیدن شیر چون نام حضرت رسالت شنیدند ... آمدم

که دیده و مرا رعایت میکند چون من فرستادند پوشیدم از شیر فرود آمدم

فرود آوردند و لنگر انداختند جامه‌ها برای من فرستادند یکی از ایشان گفت بیا بر دوش

شیر در کنار ایستاد و نظر میکرد که من چه میکنم یکی ... حق رسول را زیاده از

من سوار شو تا ترا بر کشتی برسانم نباید که شیر رعایت حق رسول را زیاده از

امت او بکند پس من نزد شیر رفتم گفتم خدا ترا از رسولش جزای خیر دهد دیدم

اشک جاری شد از جایش حرکت نکرد تا من بکشتی رفتم پیوسته نگاه میکرد تا من دور شدم

گردونه جان بیت [illegible] در دیار شام

آمد حرم آن نبی بر سر بلند و زنیان شام

اسیر بنی ها اسیر اسرا ای جان ای [illegible]

[illegible] بر سر جفا [illegible] بر سر شیب مهار [illegible] شام

همه آل النبی زار شام بعد حرم بنی [illegible]

آن حرم [illegible] دل تا به کهنه زنان شام

داده ندا که ای حرم [illegible] زنیان شام

جا در [illegible] کز دل [illegible] زنیان شام

زحمت علی [illegible] از زنان شام

[illegible] الفلک [illegible] داد از زار شام

از دیده خون [illegible] بیاره ندا [illegible] ارشام

واحل بلند ندا [illegible] مدینه [illegible] ای تا شام

هر کز نه جمع [illegible] ای تا شام

[illegible]

نادعمر مظهر ظلم و عتاب

تجده ملعون وهو کلب کذاب

اللعن ابابکر و عثمان عذاب

لعن لعنا لعمر بن خطاب

عمر عمر عمر عمر عمر

فرعون شداد نمرود

عمر عثمان ابابکر

ل ع ن ت

بهمین قسم بر صفحه بنویسند بعد هیکلی ورده

چهار مرتبه بخانند کاغذ را جا روقد نمایند

بر او بدمند بعد با انگشت میلرزد بلرزش

خطاب نماید که اگر عود نمائی گناه عمر عثمان

ابابکر بگردنت قطع شود به شرط اینها ای دعا

باید در زیر زانوی صاحب لرز ببوزانند

خلد آشیان
نوحه از مرحوم جنت مکان
... محمد کاظم ... خان ...

چه اصغر بو گل نو رس شهیدان
ز ظلم عدوان ملکیده بیکمان
زتاب جور دکرد چه آه افغان
زبان حالش ندای پدر جان
بمطلب خود نه پدر رسیدم
براه جانانم ... کنه شنیدم

پدر جان کر ندادند زکینه آبم تو خون نابم نکر دکامم بکش تیر از کلویم که رفته تابم
بمادرم کو توانی بیابم که اصغر از شیر گذشته مادر بلاد جگر تشنه ز آب کوثر
کن رزم ... رسیده اصغر

گنده‌ی تیر ... آندم از کلو بیس
کرفت خونش ... ز دل بر و بیتی
... با حق چنین ... از فلک بیس
چه کرده ... لبی رخ ... بیتی
اشفه ... داور
هم ... اصغر
ن ... ابر ... ای
ز طفل ناقه ... اصغرین

تحریر ... خاطر من که شیعیانم ... گرفته‌اند عزای اصغر بیا ... فرد آخر در صفحه مقابل
در ...

افراد ترکی

بچین الدی جبین ... بیله یل ... دوم
خطاب ... بادرین ... فاطمت
... بیسم ... یل ... دوم
... بیله ... دیدم
... اوردم
... وارده جبین ... ندیم ...
دیدم ... لوردی
... باشی ...
دیدم ... اوردم
... روز ... دوم
دیدم ... فاطمه ... ندن
... ایله ... وطن

... درد ... اکر ... جانکدا
دستی ... دراز ... یر
عمر ... جوانی ... برد
... جان ... دست ... پر ... فدا
در ... کربلا
این همان دست ... روز ... است

حق ... خلق بر این دست ...
بتمه ... بر ... دیدار ...
بمه ... ... اصغر
... زلف ... بی ... زار ... امر
شفاعت ... علی اصغر
... ر ... ابحی حیدر
گناه دارم گناه ابر
هر که خاند دعا ... دارم
ز آنکه من بنده ... کارم
التماس دعا

یا اباعبدالله و به بسم الله الرحمن الرحیم نستعین الحسین علیه السلام ادرکنی یا مولای

چه راه خیل حجازی با اسقلان افتاد
غبار اسقلان شور و بر حجازیان افتاد
ز هر کناره از ازدحام بی باکان
هزار رهزن طاقت بکاروان افتاد
بدور عابد بیمار گشت غلغله
که لرزه بر تن آن زار ناتوان افتاد
بناله گفت که ای امتان بدکردار
چه شد که قرعهٔ دولت بشامیان افتاد
زنید چنگ و دف و نای از کبری ما
مگر که مذهب اسلام از میان افتاد

صدای عود و دف و بربط و نوای سرود
بشهر و کوچه و بازار اسقلان افتاد
نوای نای چو برخاست از زمین و بیار
بسینه زد جرس آنقدر که زبان افتاد
کشید ناله سوزانی از جگر کلثوم
که سوخت ناقه و بر جان ساربان افتاد
نه ما ستمزده گان دختران زهرائیم
که از آه ناله ما شعله در جهان افتاد
چنان گریست بسی الغم دیده کز نم او
خروش غلغله در خیل قدسیان افتاد

باری آن بی باوران و فرقهٔ بی دین همراه بود چون در آن راه
اسقلان [illegible] سیاه همراه بعد و جلو [illegible]
که از آن امام و اهل [illegible] در محاربات ایشان از جمله
اسقلان را رسانیدند بعقوبت اسقلانیه
لشکران بعادت جام بلا [illegible] دیده
اهل بیت رسول [illegible] تمام اسیران
اسقلان راه [illegible]
خون [illegible] شام احیی
چون ستمکاران

شنیده
شنیدم قبل از وصول اهل حرم باسقلان شهر را با کمال زینت بستند چون اهل
اسقلان عالم [illegible] دیگر بعیش و طرب آهنگ بنغمه‌های رنگارنگ ایشان بجهت گشته بودند
دروازهٔ اسقلان ... اهل مغنیان جانب آهنگ از کوچک و بزرگ و با ... میگفتند
آذین بسته بودند و اهل ... خفته اندازند ... بیت مبارک ... بسیار زاده
بیت را داخل شد ... در آن ... دالسته چهار تار از سر ... بدا زنان فرزند
زنان ... الکفر الکفر ... امروز با ابراهیم ... زنان ... رخمه ... هیکل ... زنان آورده
حسین ... اسیری حجازیان ... خون جگر ... کسان دل
از بر پیشانی گیسوان ... تار ... از لبان نای خون ... ساکنان ... وداعنه
جانسوز طفلان بربائی ... نوائی از لبان ... برساند ... نبید ... بیان جاری
خون جگر از صدای رود و رود ... ناله رود رود برفلک ... بیجا نبید ... میبند
بی یار از درد در بیداری و در بیداری ... حسرت ... بیقین حاضر انشاء
یکی ... ای باب ... ای سلطانان ... خون ... حسین اکنون ... ارشاد الله ریسناه
ذلیل ... میبند یکی گفت ... کنون خون ... پیاده کنون خون
... اکنون ... از کلو ...

محمد ... کیلا ... تحویلش

اما بر امام زمان خروج کرده بودند زریر گفت بزرگ ایشان که بود گفت
پسر ابوتراب حجازی آنکه برادرش حسن ع نام داشت و با پدر یزید صلح کرده بود
زریر گفت خواهرش چه نام داشت گفت حسین ع زریر گفت مادر این دو برادر
که بود گفت دختر پیغمبر ص که او را فاطمهٔ زهرا ع میگفتند زریر چون این سخن را
شنید نالهٔ سوزانی از جگر برکشید بزبان حال گفت قطعه واحسرتاه که سبط پیمبر شهید شد
دور فلک بکام یزید پلید شد آخر ز کفر نسل زنا زادهٔ زیاد اسلام رفت در ایمان پدید شد
درد الم از آن ستمگر شداد فتنه جو درد هوالیان محبان شدید شد تا روز انتقام
از آن روسیه گر ردی جهان شعله تیغ ما رسید شد پس زریر [illegible] ن و دل بریان
بسوی مجاز ملک ایران روان گردید چون نزدیک ایشان رسید اول دفعه چشمش بر بیمار
کربلا افتاد رنجوری دید که سموم بلا رنگ از رخسار مبارکش ربوده دختران
اهل البیت که رنگ روی انجوانیش را زعفرانی نموده چشمی چون [illegible] شعلهٔ آ
آتشش طبع در پیچ و تاب و ناله اش با آسمان دودی در سوخته جگر کباب ظلم
زریر چون آنحضرت را با آن حال دید نالهٔ آتشبار از جگر برکشید و بی اختیار زار زار
گریستن آغاز کرد حضرت چون او را گریان مشاهده کرد فرمود ای مرد چه کسی که غمخواری
کردی ای مولای غریبم فرمود امروز همه خلق الله تو چرا گریانی گفت فدایت

شوم

[illegible]

[illegible]

گفت فدایت شوم از جهت اینکه من شما را میشناسم و قدر و جلال شما را میدانم

ای کاش من با این شهر میآمدم و شما را با این حال میدیدم در آنجا که از قبیله خود دورم

و از یاران محرومم و الا لشکر یاری و جانبازی میکردم که تا روزگار باشد باز گویند

از نخستین خبر آنحضرت بگریه در آمد و فرمود ای جوان از تو بوی آشنائی

میآید به خدا تو را جزای خیر دهاد عرض کرد ای مولا انتهای من اینکه خدمتی رجوع فرمائی

آنحضرت فرمود این سر برهنه ما که گرفتار انگشت تکبر از نسل پاک سید پیغمبر

شایسته نیست اینکه برای این جوش از دحام ببینند شان برهنه سر اینگونه کاهش عام

مرگو با آنکه آن سر تابان بدست او است یعنی جای اوج شهادت به خصمت

اوست گو از میان فوج ایران بدار رود سر دار آن از نیزه قدس پیشتر رود

تا [illegible] تماشای سر کنند کمتر به قرآن پیمبر نگاه کنند زر زیر نور مطهر آن

[illegible] بر آن تابکار رفت پنجاه دینار زر با آن نظام خود تجار داد

تا سر مبارک آن سرمنزل [illegible] از میان ایران [illegible] بیرون برد

باز آمد و عرض کرد اگر خدمت دیگر داری بفرمای تا در انجام آن بکوشم

و خلعت افتخار بر قامت جان بپوشم فرمود [illegible] نور سیم [illegible] معجر

بجهای بیکسم بی چادرند من به اینجا که بینی مرا ببرند [illegible]

بسم الله الرحمن الرحیم ... حبیب بن مالک از اعاظم
ملوک ... معتقد بود و با ابوجهل ... جرار
آورده اند که اهل اخبار و ارباب ... بجلبت ملة ... بیاید
عرب از حمیر و غیره قصد طواف بیت الله ... دعوی ... تا باستقبال حبیب بن
ابوجهل از ورود ابابکر ... بدید گفت که یتیم ... محمد ... ببرد و زر ... رفع کند
... که همه قریش ... و دختری ... حاضر کنید و او را ملزم باید ... او را یا ساحر
مجلس ... محمد صلعم ... غلبه کند ... محمد صلعم و اصحاب او را بصورت
مالک ... بروم و او ... گفت آنکه حبیب ... بار گفت درین وقت جبرئیل
و محمد صلعم ... بخدمت رسول صلعم آمده ماجرا را باز گفت ... و ... ازو
و خاطر ... ابوبکر بخدمت ... آمده ... موقد ... که ... بر ... فرمایند ... تو هم
خویش بر رسول صلعم فرود آمده ... رسول ... و بعمر ... تو از بد
زبان و با هر یک ... از شوان ... و ... بدست ... خواهم
که من افضل ... از راه ... که با تو ... انکار ... معجزه
و ... در دل ... حبیب ... بلد ...

که بر ملوک جهان فخر کنی و او دختری دارد که سمع و بصر و دست و پای درست ندارد
بهمراه آورده که در مکه شفا یابد و از آب زمزم بدو بشوراند و عنقریب که با چهل هزار
مرد برسد و دختر او بدست تو شفا یابد هر چه از تو طلب کنند بر آن قادر خواهی بود محمد
ابوجهل و دیگران بنزد وی رفتند از حضرت رسول صلعم شکوه و بدگوئی زیاد کردند عمر بن
هاشم گفت ای ملک در میان بنی هاشم یتیمی پدید آمده که دین و مذهب و خدایان
و پدران ما را نکوهش کند میگوید منم رسول خدایم و باید همه عالم را فرمان برند و بزیر شوم
و به شریعت من عمل کنند و گاه باشد بر آسمان نظر کند و گوید جبرئیل بمن نازل شده
و پیغام رساند و فرشتگان بمن فرود آیند و کلام خدا بر من الهام شده و شریعت تازه
و عبادات غریب تکلیف کند و ما از دست او به تنگ آمده‌ایم و در میان ما
فتنه بر انداخته و قوم ما را مختلف ساخته پناه بتو آورده‌ایم و خواهیم که او را بمجلس
بخوانی و پرسش کنی و از نیت رسانی و از میان برداری تا ما آسوده خاطر و ایمن شویم حبیب گفت
چنین کنم ابوجهل و کفار بار شده و شادمان گشته و یکدیگر را مژده همی دادند و این اخبار
برسول مختار رسید حبیب بن مالک با ابطح مکه در آمد و ابوجهل مردم مکه را جمع
کرده بخدمت حبیب رفت گفت ای سید ارم اینک همه قریش در خدمت تو اند
حاضر اند بجز یتیم ... و بنی عبد المطلب که داعیه بزرگی و سلطنت دارند بفرما تا ایشان را حاضر نمایند
پس حبیب

پس حبیب جهل مرد از بزرگان انجمن بطلب ابوطالب و بنی هاشم فرستاد ابوطالب
ابوطالب با بزرگان بنی هاشم روانه شدند صفها همه از بهر ایشان بشکافتند تا بدر
حبیب در آمدند بر او سلام کرده جواب شنیدند و در پیش روی او بنشستند و مردمان
چشمها بر بنی هاشم بدوختند تا چه شود حبیب بن مالک آغاز سخن کرد گفت ای
ابوطالب در حشمت و بزرگی و مجدت و نجدت و نجابت شما جای سخن نیست
و مردم بطحا و اعاظم صفا شکایت از یتیمی و غلامی دارند که در میان شما نشو نما میکند
گمان کرده که پیغمبر است و هیچ پیغمبر نیامد جز اینکه او را معجزه ساطع و برهانی قاطع بر
دعوی خود بوده و هم اکنون نیکوست که اقدام از آن بیشتر که خود را بنبوت بستاید
معجزه و برهان خود را بنماید تا مردم بدو اقرار کنند و اگر او را آیتی نباشد او را از این
معنی منع نمایید و شما خود آگاهید که این کار جز با آیتی بزرگ و معجزه سترگ بر او
ابراهیم راست نیاید و همانا شرف و نجابت شما در میان عرب شما را از خون
محفوظ داشته و الا شما میدانید اگر مردی در میان عرب پدید آید که خدایان ما را دشنام دهد
واجب القتل آید فرمود ابوطالب ایملک این بزرگوار صلعم بی حجتی سخن نگوید بلکه با این
جماعت گوید من رسول خدایم بشرط معجزه و برهان شما را بخدای دنیا و عقبی میخوانم و بعبادت
و عدالت و مروت در امورات معاش شما ایملک ترا بپدران گذشته ات سوگند میدهم
که از این

که ازین گروه بپرس که هرگز از محمد صلعم سخنی بکذب و دروغ شنیده اید و خلاف امانت
و دیانت از او دیده اید مردمان بجمله گفتند او راست گوی و امین و پاک دامان
و عفیف و قانع و شاکر و مرتاض و کم غذا و کم خواب میباشد جز اینکه چیزی آورده
که ما متحمل آن نمیتوانیم شد پس حبیب گفت که من دوست دارم که او را ملاقات
کنم و با او سخن گویم و بشنوم و حجت او را خود بنگرم ابوطالب گفت حاجب خود را
بجانب او بفرست و او را بمجلس خود دعوت کن که او از برای هیچ خطابی کندی نکند
و بجهت هیچ جوابی عاجز نشود لاجرم حبیب حاجب خود را باحضار آنحضرت
حضرت رسول صلعم فرستاد مأمور نمود ابوطالب بحاجب گفت بخانه خدیجه
شو و در سرای را بنرمی بکوب و چون محمد صلعم بیرون آمد با او بگوی احکام تو در مجلس
حبیب اجتماع دارند و ترا دعوت میکنند ابوجهل بحاجب گفت اگر محمد صلعم از آمدن
ابا کند بر تو بهت کن او را کرها حاضر نمائی ابوطالب فرمود ای ابوجهل لال باش از چه
بیم دارد که حاضر نشود بالجمله حاجب برفت در سرای حضرت صلعم را بزد آنحضرت بیرون
آمد چون حاجب او را بدید عظمتی و هیبتی از او در دل حاجب جای کرد که عقلش برفت
دست حضرت را ببوسید و گفت ای سید عبد مناف حبیب ابن مالک ترا
بمجلس طلبیده و همه احکام تو حاضرند فرمود نیکو کردی بشتاب و آگهی ده که اینک
بر قفای تو خواهم آمد حاجب برفت آنحضرت برای در آمد و جامه که در خور آن روز بود
در بر کرده

در بر کرده و استعمال بوی خوش کرده آهنگ بیرون نهادن فرموده خدیجه ایستاده
میگریست و پیغمبر او را از گریه باز میداشت مثل وقتیکه حسین بن علی ع اراده میدان
فرموده خواهرش زینب میگریست مجملاً جبرئیل فرود آمد و گفت خداوند بسلامت میرساند
که بیم مکن که من با توام از یمین و شمال و خلف و امام تو مشغولم می بینیم و من در
بلندم عرض کرد مرا بهمراه تو فرستاده و سه هزار فرشته با من است بر بالای سر خود
نظر کن تا ببینی حضرت ص بر فراز سر خود نظاره کرد صفهای فرشتگان پدید
که بدست آنها حربها اندر است که اگر مردمان بنگرند از پای در افتند عرض کردند که بر
مردم حمیر عبور فرمای و محبت خویش آشکار کن پس چهره پیغمبر از فرح و سرور
چون آفتاب درخشنده شد و جانب انجمن حبیب ره سپار گشت و بنور دیدار
آنحضرت ص در اتلال و جبال مکه بتافت و فرشتگان گرداگرد پیغمبر میرفتند
و تهلیل و تقدیس و تکبیر میگفتند و از آنجانب مردمان در مجلس حبیب انتظار
میبردند ابوجهل شعری چند بر حبیب میخواند از آنجمله است حبیب اعتنا وافضل الاثر بیتا
من ساحر الکذاب من آل غالب وحید و ابوطالب نیز هر یک
شعری چند بجا نهادند و مردمان بمناظرات ایشان در نظاره بودند و کفار قریش
میگفتند

میگفتند اگر محمد ص در این مجلس حاضر نشود او را بصعبتر طوری خواهیم کشت درین
وقت حضرت رسول صلعم در رسید و نور جلالش دیدهها را فرو گرفت و بهمه اطراف جانب
او انداخته بود هیبتها عقلها بر مید و دلها در بیم شد حضرت محمد ص مصطفی و حبیب
خداوند تعالی با جلال خدائی و جمال الاهی مانند رسته یاقوت درخشنده وارد شد و صد و نود
تن از اکابر قبایل در آن مجلس حاضر بوده شکوهی از آنحضرت یافتند که همه بر پای
خاستند و بنی عبدالمطلب از جای بجستند و رسول خدا بیامد و بر صدر بنشست و
خدای تعالی هیبتی از او در دل مردم در افکند که هیچ کس را نیروی تکلم نماند حتی شتران نیز
رغا نکردند و اسبان صهیل بر نیاوردند درین وقت حبیب بن مالک با حبیب خداوند
مالک الملک سخن آغاز کرد و گفت ایمحمد مشایخ عرب گویند تو میگوئی من از جانب
خدای بر حاضر و بای پیغمبرم از انبیای رفته بهترم فرموده چنین است مرا خدای فرستاده
تا دین حق را آشکار کنم اگر چه مشرکین مکروه شمارند حبیب گفت ایمحمد خدای
از برای هر پیغمبری معجزه و کرامتی و خرق عادتی کرامت کرده است چنانکه سفینه نوح ع را
و خمود آتش بر ابراهیم و نرم شدن آهن بر داود و شفا دادن عیسی امراض را باشد
ترا نیز خارق عادتی و معجزه بباید تا مردم تصدیق کنند رسول الله صلعم فرمود چنین
چه معجزه میخواهی تا برای تو ظاهر کنم حبیب گفت میخواهم ظلمت عالم را فرو گیرد
چنانکه از تیرگی شب چراغ روشنائی ندهد و آنگاه بر کوه ابوقبیس بالا روی و قمر را
آن

آن هنگام نگانی که بدر تمام باشد و او بدود بسوی کعبه و هفت نوبت طواف کند پس در پیش روی کعبه سجده نماید و آنگاه
از کعبه بسوی جبل آید و با تو سخن گوید چنانکه همه کس بشنود و بداند و فهم کند آنگاه بجیب تو در رود و دو نصف شود
یک نیمه از آستین راست تو بیرون آید و جانب شرق شود و نیمه دیگر از آستین چپ تو بدر آید و جانب
مغرب گیرد آنگاه هر دو بسرعت بر گردند با یکدیگر ملحق شوند و صورت قمر گردند و بر آسمان در جای خود قرار گیرند اگر
چنین معجزه از تو صادر شود دانم که رسول خدائی و پیغمبر بزرگی و الّا باور نکنم ابوجهل چون تکلیف نمود ابو
عجیب را شنید خوشحال شد از جای برخاست حبیب را دعا و ثنا گفت که خدای تو را رحمت کند که این سخن
را از دل ما بر داشتی و دل ما را در راحت انداختی حضرت رسول صلعم فرمود آیا بجز این چیزی دیگر خواهی گفت
نه فرمود بعون الله چون آفتاب غروب کند قدرت خدای را با تو آشکار کنم این بگفت برخاست و راه
برخاستند و بنی هاشم گرد آنحضرت را فرو گرفتند و علی ع از پیش روی پیغمبر صلعم میرفت تا
تا بخانه رسیدند از آن سو ابوجهل با قریش گفت از دلکه ما میان یکدیگر بود و آنرا با خاکستر و بول شتر بیامیز
عنقریب بنی هاشم رسوا شوند و رخسار ایشانرا سیاه کنم اما خدیجه هنوز میگریست که حضرت صلعم
پیغمبر فرمود ای خدیجه گمان مبر که دشمنان را خدا بر من نصرت میدهد بیم مکن و دل قوی دار و
شاد باش که خدا از آن بزرگتر است که مرا بدو دشمن واگذارد آنگاه بمحراب نماز رفت نماز
گذاشت و گفت یا رب وعدک یا من لا یخلف المیعاد درین وقت جبرئیل فرود آمد
گفت ایمحمد صلعم خدای تو را سلام میرساند که قسم بعزت و جلالت خود که اگر بخواهی آسمانها را بر زمین فرود آرد
ایمحمد من قمر را اطاعت تو گذاشتم بحکم فرمان تو دارد رخساره پیغمبر صلعم از فرح و سرور در فروغ شد
هزار سال قبل از خلقت پدرت آدم

بیتانی

بیتانی از بهر سجده بر خاک گذارد پس جبرئیل گفت ایمحمد صلعم اینک من حاضرم بعزت پروردگارم
گارم سوگند اگر قمر خلاف فرمان تو کند او را از مکانش محو کنم اکنون من از پیش روی تو خواهم
بود بیرون شود معجزه خویشتن را ظاهر کن مجملاً بنی هاشم در خانه پیغمبر بودند تا آفتاب
غروب کرد آنگاه عباس با ابوطالب گفت ای برادر آیا محمد صلعم سؤال حبیب را با اجابت
مقرون خواهد داشت یا در آن تاخیر خواهد رفت پس جناب ابوطالب تغیر نماند مغنی که گمان
میداشتم هاتفی در جواب او هم تغیر سخنی گفت که محمد رسول پروردگار است و خدای تصدیق او است
و کذب دشمنان را باز خواهد داشت چون حضرت صلعم آواز هاتف شنید گفت ای عم
تنگ در مناید سوگند تا خدای تو و غیر تو باید انتظار بر دار از برادر تو چیزی را که خیم تو بدان
روشن شود مجملاً هنگام شام که خاص و عام بر جبل ابوقبیس انتظار داشتند حضرت رسول صلعم
علی علیه السلام و حمزه و ابوطالب و زبیر را با خود بر داشته بجانب کوه روان شد چون بر فراز
جبل رسید جبرئیل ندا کرد که ای محمد صلعم بخوان پروردگار خود را تا عطا کند آنچه از او طلب کند
پس رسول خدا صلعم سر برداشت و گفت اللهم بحق علیک یا من لا یخلف المیعاد یا من
لا یخفی علیه خافیة فی الارض و لا فی السماء اجبنی فیما دعوتک انت تعلم
ما سألونی هنوز سخن پیغمبر با تمام نرسیده که خدای فرشته ظلمت را بگماشت تا جهانرا جامه
تیره داد که نور دیده نمی گشت حبیب گفت ایمحمد صلعم این تیرگی بس است اکنون بفرمای تا قمر
جهان شود که خاتم الانبیا پس رسول صلعم خیم فرا داشت و بآواز بلند فرمود که ایها القمر المنیر
المتردد فی فلک التدویر اخرج الآیة التی اودع فیک بحق من خلقک بناگاه دیدند

قمر چون

الحمد لله
بابا عبدالله
[illegible] سید محمد باقر [illegible] خان
این جلد کتاب [illegible]
[illegible]

[illegible]

قمر چون انبر دو نیمه برجعت تمام بهم آمد و مردم بدو نگران بودند تا بکعبه رسید و نور شی
در فراش بود پس هفت نوبت طواف کرد آنگاه در پیش روی کعبه سجده نمود و پیغامبر
پیغمبر صلعم آمد و عرض کرد بزبان فصیح که اشهد ان لا اله الا الله وحده لا شریک له
و اشهد ان محمدا رسول الله صلعم پس بگریبان آنحضرت فرو شد و از آستین سر بر آورد
و دیگر باره سر بدر کرد بگریبان شد و دو نیمه گشت نیمه از آستین راست بر آمده بر مشرق
شتافت و نیمه دیگر از چپ بطرف مغرب رفت آنگاه باز آمد بیک دیگر پیوست
و ماه تمام شده بجای خود بایستادند ابوجهل ملعون با وجود این معجزه قاهره باهره
عظیمه گفت ان هذا لسحر مبین و اما حبیب فریاد بر داشت که محمد صلعم تو
رسول الله صلعم و بحق تو بر صدق بست و جمعی کثیر بدان حضرت ایمان آوردند و بعضی
از پیش روی آنحضرت همه رفتند و از شادی چهره‌های تابناک داشتند و مردم میگفتند که
سوگند بخانه کعبه و صفا و زمزم که ما هرگز چنین معجزه نشنیده ایم و ندیده ایم پس رسول صلعم
بسوی خانه خدیجه باز آمد و خدیجه آنحضرت را پذیره شد و گفت من معجزه تو را
خانه خود همی دیدم و از آن عجیب‌تر آنکه این کودک که در شکم دارم با من تکلم
یا اماه لا تحزنی علی ابی و معه رب المشارق والمغارب پس رسول خدا تبسم نمود
خدای تعالی نگرداند هیچ پیغمبری را معجزه جز آنکه مرا بدین مخصوص داشته پس جناب
ابوطالب علیه السلام ده بیت مدیحه بعربی فرمود الا لعنت الله علی القوم الظالمین الذی یوم

الدین

از ملا محتشم علیه الرحمه

باز این چه شورش است که در خلق عالم است
باز این چه نوحه و چه عزا و چه ماتم است

باز این چه رستخیز عظیم است کز زمین
بی نفخ صور خاسته تا عرش اعظم است

این صبح تیره باز دمید از کجا کزو
کار جهان و خلق جهان جمله درهم است

گویا طلوع می‌کند از مغرب آفتاب
کآشوب در تمامی ذرات عالم است

گر خوانمش قیامت دنیا بعید نیست
این رستخیز عام که نامش محرم است

در بارگاه قدس که جای ملال نیست
سرهای قدسیان همه بر زانوی غم است

جن و ملک بر آدمیان نوحه می‌کنند
گویا عزای اشرف اولاد آدم است

خورشید آسمان و زمین نور مشرقین
پرورده کنار رسول خدا حسین

کشتی شکست خورده طوفان کربلا
در خاک و خون تپیده میدان کربلا

گر چشم روزگار بر او فاش می‌گریست
خون می‌گذشت از سر ایوان کربلا

نگرفت دست دهر گلابی به غیر اشک
زان گل که شد شکفته به بستان کربلا

از آب هم مضایقه کردند کوفیان
خوش داشتند حرمت مهمان کربلا

بودند دیو و دد همه سیراب و می‌مکید
خاتم ز قحط آب سلیمان کربلا

زان تشنگان هنوز به عیوق می‌رسد
فریاد العطش ز بیابان کربلا

آه از دمی که لشکر اعدا نکرد شرم
کردند رو به خیمه سلطان کربلا

آن دم فلک بر آتش غیرت سپند شد
کز خوف خصم در حرم افغان بلند شد

کاش آن زمان سرادق گردون نگون شدی
وین خرگه بلند ستون بی‌ستون شدی

کاش آن زمان درآمدی از کوه تا به کوه
سیل سیه که روی زمین قیرگون شدی

کاش آن زمان ز آه جهان‌سوز اهل بیت
یک شعله برق خرمن گردون دون شدی

کاش آن زمان که این حرکت کرد آسمان
سیماب‌وار گوی زمین بی‌سکون شدی

کاش آن زمان که پیکر او شد درون خاک
جان جهانیان همه از تن برون شدی

آن انتقام گر نفتادی به روز حشر
با این عمل معامله دهر چون شدی

آل نبی چو دست تظلم برآورند
ارکان عرش را به تلاطم درآورند

بر خوان غم چو عالمیان را صلا زدند
اول صلا به سلسله انبیا زدند

نوبت به اولیا چو رسید آسمان تپید
زان ضربتی که بر سر شیر خدا زدند

پس آتشی ز اخگر الماس ریزه‌ها
افروختند و در حسن مجتبی زدند

وانگه سرادقی که ملک محرمش نبود
کندند از مدینه و در کربلا زدند

وز تیشه ستیزه در آن دشت کوفیان
بس نخل‌ها ز گلشن آل عبا زدند

پس ضربتی کزان جگر مصطفی درید
بر حلق تشنه خلف مرتضی زدند

اهل حرم دریده گریبان گشوده مو
فریاد بر در حرم کبریا زدند

روح الامین نهاده به زانو سر حجاب
تاریک شد ز دیدن آن چشم آفتاب

چون خون ز حلق تشنه او بر زمین رسید
جوش از زمین به ذروه عرش برین رسید

نزدیک شد که خانه ایمان شود خراب
از بس شکست‌ها که به ارکان دین رسید

نخل بلند او چو خسان بر زمین زدند
طوفان به آسمان ز غبار زمین رسید

باد آن غبار چون به مزار نبی رساند
گرد از مدینه بر فلک هفتمین رسید

[illegible]

سرسم خوارق عل او چنین رقم [illegible] بیچاره [illegible] حمیت قلم زنند سرتم گر [illegible] گناه بشیمان روز حشر دارند [illegible]

[illegible]

زر حب جرم چه [illegible] کنند [illegible] ظلم زنند پس [illegible] جبریل

[illegible]

[illegible]

بر و کج [illegible] سور کشور [illegible] هم [illegible] هم [illegible]

[illegible]

[illegible]

این خشک لب فتاده ممنوع از فرات / کز خون او زمین شده جیحون حسین تست

این ماهی فتاده بدریای خون که هست / زخم از ستاره بر تنش افزون حسین تست

این شاه کم سپاه که با خیل اشک و آه / خرگاه ازین جهان زده بیرون حسین تست

این قالب طپان که چنین مانده بر زمین / شاه شهید ناشده مدفون حسین تست

پس روی در بقیع بزهرا خطاب کرد / مرغ هوا و ماهی دریا کباب کرد

کای مونس شکسته دلان حال ما ببین / ما را غریب و بیکس و بی آشنا ببین

اولاد خویش را که شفیعان محشرند / در ورطه عقوبت اهل جفا ببین

در خلد بر حجر نگر از گلشن رسول / گلدسته‌ای از آن چمن غمفزا ببین

نی نی ورا چو ابر خروشان بکربلا / طغیان سیل فتنه و موج بلا ببین

تنهای کشتگان همه در خاک و خون نگر / سرهای سروران همه بر نیزه‌ها ببین

آن سر که بود بر سر دوش نبی مدام / یک نیزه‌اش ز دوش مخالف جدا ببین

آن تن که بود پرورشش در کنار تو / غلطان بخاک معرکه کربلا ببین

ای چرخ غافلی که چه بیداد کرده‌ای / وز کین چها درین ستم آباد کرده‌ای

بر طعنت این بس است که با عترت رسول / بیداد کرده خصم و تو امداد کرده‌ای

کام یزید داده‌ای از کشتن حسین / بنگر که را بقتل که دلشاد کرده‌ای

بهر خسی که بار درخت شقاوت است / در باغ دین چه با گل و شمشاد کرده‌ای

با دشمنان دین نتوان کرد آنچه تو / با مصطفی و حیدر و اولاد کرده‌ای

حلقی که سوده لعل لب خود نبی بر آن / آزرده‌اش بخنجر بیداد کرده‌ای

ترسم ترا دمی که بمحشر درآورند / از آتش تو دود بمحشر درآورند

خاموش محتشم که دل سنگ آب شد / مرغ هوا و ماهی دریا کباب شد

خاموش محتشم که درین نظم گریه‌خیز / روی زمین باشک جگرگون کباب شد

خاموش محتشم که فلک بس که خون گریست / دریا هزار مرتبه گلگون حباب شد

خاموش محتشم که بسوز تو آفتاب / از آه سرد ماتمیان ماهتاب شد

خاموش محتشم که ز ذکر غم حسین / جبریل را ز روی پیمبر حجاب شد

تا چرخ سفله بود خطائی چنین نکرد / بر هیچ آفریده جفائی چنین نکرد

صدوق در امالی از ابن عباس و حضرت امام محمد باقر عم روایت کرده است که حسنین ع
بیمار شدند حضرت رسول صلعم با بعضی از اصحاب خود بعیادت ایشان رفتند بعضی از اصحاب بحضرت
امیر عرض کردند یا ابا الحسن نذری نما بجهة این دو فرزند خود تا حقتعالی ایشانرا شفا کرامت فرماید پس
آنحضرت نذر کرده اگر خدا این دو فرزندرا شفا کرامت فرماید سه روز بجهة شکرگذاری خدا روزه
بدارم و همچنین حضرت فاطمه و حسنین و فضه نذر نمودند که بعد از شفا یافتن سه روز روزه بدارند
پس حقتعالی ایشانرا شفا کرامت فرمود پس در صبح همان روزی که حقتعالی شفا کرامت فرمود همه ایشان
قصد روزه نمودند که بنذر خود وفا نمایند و در آنوقت در خانه ایشان هیچ قوتی نبوده تا آن
افطار نمایند پس حضرت امیر ع نزد شمعون یهودی رفت که همسایه او بود و معامله پشم میکرد فرمود
هَلْ لَکَ اَنْ تُعْطِیَنِی جِزَّةً مِنْ صُوفٍ تَغْزِلُهَا لَکَ اِبْنَةُ مُحَمَّدٍ بِثَلاثَةِ اَصْوُعٍ
مِنْ شَعِیرٍ یعنی آیا میتوانی که بدهی بمن یکجزه پشم که عبارت از یک رشته پشم شتاه گوسفند باشد بمن دهی
آنرا دختر محمد صلعم از برای تو برشته و در عوض آن سه صاع جو بمن دهی شمعون عرض کرد بلی با این معامله
راضیم پس یکجزه پشم و سه صاع جو تسلیم آنحضرت نمود و آنجناب جو و پشم را برداشته بنزد سیده
زنان عالم فاطمه زهرا ع آورد و کیفیت معامله را بیان فرمود آن مخدره عرض کرد قبول نمودم
و اطاعت مینمایم پس آن مخدره آن پشم را سه قسمت نمود یکثلث آنرا بنفس نفیس خود رشته بعد
یک صاع از جو که بمقدار ثلث بود برداشت و دست آس کشید پس آنرا خمیر کرد و پنج قرص نان
طبخ نمود چون شب در رسید حضرت امیر ع نماز مغرب را با حضرت رسول صلعم ادا نموده بخانه آمد
نمود پس آن مخدره قرصهای نان جو را حاضر نمود و نزد هر یک قرصی گذاشت پس حضرت امیر ع یک
لقمه از آن قرص نانرا شکست و خواست که افطار نماید ناگاه آوازی از در خانه بر آمد السلام
عَلَیْکُمْ یا اَهْلَ بَیْتِ مُحَمَّدٍ صلعم من مسکینم از مسکین مسلمانان مرا طعامی دهید تا حقتعالی
شما را از مائدهای بهشت عطا فرماید حضرت امیر ع لقمه را از دست خود بر زمین نهاد و متوجه حضرت

فاطمه ز

فاطمه ع شد و فرمود فَاطِمُ ذَاتَ الْمَجْدِ وَ الْیَقِینِ یَا بِنْتَ خَیْرِ النَّاسِ اَجْمَعِینَ
اَمَا تَرَیْنَ الْبَائِسَ الْمِسْکِینَ جَاءَ اِلَی الْبَابِ لَهُ حَنِینٌ یَشْکُو اِلَی اللهِ وَ یَسْتَکِینُ
یَشْکُو اِلَیْنَا جَائِعاً حَزِینٌ کُلُّ امْرِءٍ بِکَسْبِهِ رَهِینٌ مَنْ یَفْعَلِ الْخَیْرَ یَقِفْ
سَمِینٌ مَوْعِدُهُ فِی جَنَّةٍ رَهِینٌ حَرَّمَهَا اللهُ عَلَی الضَّنِینِ وَ صَاحِبُ الْبُخْلِ
یَقِفُ حَزِینٌ تَهْوِی بِهِ النَّارُ اِلَی السِّجِّینِ شَرَابُهُ الْحَمِیمُ وَ الْغِسْلِینُ
یعنی ای فاطمه ای صاحب بزرگواری و یقین و ای دختر بهترین همه مردمان آیا نمی بینی مرد بیچاره مسکین را
که آمده است بدر خانه و چگونه میگرید و زاری مینماید و شکایت میکند بما از گرسنگی خود هر مردی در
رهن و گرو کسب خود میباشد و کسیکه عمل خیر از او صادر شود میایستد در روز قیامت نزد خدا با غنا
و توانگری و آثار نعمت در او ظاهر و هویداست و وعدگاه او بهشت است که خدا آنرا حرام کرده است
بر بخیل و کسیکه بخیل باشد می ایستد در قیامت با کمال حزن و اندوه و آتش جهنم او را فرا میگیرد و
میبرد او را بسوی سجین که وادیست از وادیهای جهنم و میآشامد از آب گرم و غسلین جهنم پس فاطمه ع
در جواب آنحضرت عرض کرد اَمْرُکَ یَا ابْنَ عَمِّ سَمْعٌ وَ طَاعَةٌ مَا لِی مِنْ لُؤْمٍ وَ لَا وَضَاعَةٍ
غُذِیتُ بِاللُّبِّ وَ بِالْبَرَاعَةِ اَرْجُو اِذَا اَشْبَعْتُ مِنْ مَجَاعَةٍ اَنْ اَلْحَقَ الْاَخْیَارَ
وَ الْجَمَاعَةَ وَ اَدْخُلَ الْجَنَّةَ فِی شَفَاعَةٍ یعنی ای پسر عم امر ترا میشنوم و اطاعت مینمایم
و در طبیعت من لئامت و ضعف نیست و غذا داده شده ام از خالص کرایم و فضایل اخلاق و امید
دارم در وقتی که سیر شوم از گرسنگی اینکه ملحق شوم بجماعت اخیار و داخل بهشت شوم بشفاعت ابرار
پس آن مخدره تمام آن پنج قرص نانرا بآن مسکین داد و با آب افطار نمودند و قصد روزه فردا
نمودند و با شکم گرسنه خوابیدند چون صبح شد حضرت فاطمه ع ثلث دیگر از پشم را رشته بعد یکصاع
از جو را دستاس کرد و خمیر نمود و پنج قرص نان پخت چون حضرت امیر ع از نماز مغرب اقتدا نموده بود
برسول خدا صلعم فارغ شد بخانه آمد پس آن مخدره آن پنج قرص نانرا بجهة افطار حاضر نمود و نزد هر یک قرصی گذاشت
و چون حضرت امیر ع یک لقمه از قرص نان جو شکست که افطار نماید ناگاه یتیمی از یتیمان مسلمانان بر در خانه آمد و گفت

سمعاً

السّلام علیکم یا اهل بیت محمّد صلعم من مهتری از یتیمان مسلمانانم از آنچه میخورید بمن نیز طعام نمائید حقتعالی
شما را از مائدهای بهشت اطعام فرماید پس حضرت امیر ع لقمه نان را از دست خود بر زمین گذاشت و روی نمود
بحضرت فاطمه ع و فرمود فاطم بنت السیّد الکریم بنت نبیّ لیس بالزنیم قد جاءنا
الله بذا الیتیم من یرحم الیوم فهو رحیم موعده فی جنّة النعیم
حرّمها الله علی اللئیم وصاحب البخل یقف ذمیم تهوی به النار
الی الجحیم شرابه صدید و الحمیم یعنی ای فاطمه ای دختر سید کریم و ای دختر پیغمبری که معروف شده
بلئامت طبع حقتعالی یتیمی را نزد ما فرستاده است کسی را امروز بر یتیم رحم کند پس او رحیم و صاحب رحم
خواهد بود و وعده گاه او بهشت جاودان است و خدا حرام نموده است آنرا بر لئیم و صاحب بخل
می ایستد در مقام مذمت و آتش او را میکشاند بسوی جهنم و شراب او چرک و آب گرم جهنم خواهد بود
پس حضرت فاطمه ع در جواب آنحضرت عرض کرد فسوف اعطیه و لا ابالی و اوثر الله
علی عیالی امسوا جیاعا و هم اشبالی اصغرهما یقتل فی القتال بکربلا و یقتل
بالغیل لقاتلیه الویل مع و بال یهوی فی النار الی سفال کبوله زادت
علی الاکبال یعنی زود است که خواهم باین یتیم عطا نمود و باکی ندارم و اختیار میکنم رضای خدا
بر عیال خود و شام نموده اند با شکم گرسنه و ایشانند شیر بچگان من و طفل کوچک من حسین شهید کشته
خواهد شد در جنگ صحرای کربلا با مکر و حیله او را بکول خواهند داد و شهید خواهند کرد و از برای قاتل او است
وید و وبال و خواهد رفت باسفل درکات جهنم و قیود و غلهای قاتل او سنگین تر است از سایر
قیود و غلهای اهل جهنم از بغداد سطوت یا بالعداوه همیشه قلوب انبیا و اوصیاء و بقیران بلاد اعلا
و حوریان جنة الماوی از مصیبت او بریان و دیدهاشان گریان بوده و خواهد بود تا قیامت کبری
پس حضرت فاطمه ع تمام آن پنج قرص نانرا بآن یتیم داد و با آب افطار نمودند و بانیت روزه فردا
با شکم گرسنه خوابیدند چون صبح آن روز شد ثلث باقی از شب رسید بعد از آن صاع جو را دستاس کشید
و خمیر کرد و پنج قرص نان پخت و چون حضرت امیر ع از نماز مغرب با رسول خدا صلعم فارغ بخانه آمد پس
سفره را گسترانیدند و هر پنج نفر بر دور آن نشستند و آن پنج قرص نان جو را بنزد هر یک قرص گذاشتند
و چون حضرت امیر ع یک لقمه از نان خود شکست که افطار نماید ناگاه اسیری از اسیران کفار بر در خانه آمد

و گفت

و گفت السّلام علیکم یا اهل بیت محمّد ما را اسیر میکنید و نمی بندید و با طعام نمیکنید پس حضرت امیر ع
آن لقمه نان را از دست خود بر زمین گذاشت و رو نمود بحضرت فاطمه ع و فرمود فاطمة بنت النبی احمد
بنت نبیّ سیّد مسوّد قد جاءک الاسیر لیس یهتدی مکبلا فی
غلة مقید یشکوا الینا الجوع قد تعدد من یطعم الیوم یجده فی غد
عند العلیّ الواحد الموحّد ما یزرع الزارع سوف یحصد فاعطین
لا تجعلیه ینکد یعنی ای فاطمه ای دختر پیغمبر احمد مسمی است با احمد و ای دختر پیغمبری که سید عالم و هدایت
کرده شده است اسیری بنزد تو آمده است و بجائی راه نمیبرد و مقید است بقید ضخیم و سنگین و شکایت
میکند بما از گرسنگی خود و بغضب خود را مطیع کسیکه امروز اطعام نماید در فردای قبر و قیامت اثر آن خواهد
یافت نزد دانای یکتای بیهمتا و هر چه را زارع زراعت نماید زود است که آنرا بچیند رود پس
ای فاطمه ع عطا نما باین اسیر و قرار مده او را عطا بار پس آنمخدره در جواب آنحضرت عرض کرد
لم یبق مما کان غیر صاع قد دبرت کفی مع الذراع شبلای و الله هما
جیاع یا رب لا تترکهما ضیاع ابوهما للخیر ذو اصطناع عبل الذراع عبن
طویل الباع و ما علی راسی من قناع الا عبا نسجتها بصاع یعنی نمانده است
از جو مگر یکصاع و دست و بازوی من مجروح شده است از کثرت دست آس کشیدن
و غیر آن بخدا سوگند که دو طفل من گرسنه اند خداوندا مگذار این دو طفل من ضایع شوند و پدر این
دو طفل عادت او متعرض شدن امورات خیر است و ضخیم است دو ذراع او و بسیار سخاوت
و بخشش دارد و نیست در سر من مقنعه مگر آنکه یک عبائی بر سر خود افکنده ام که آنرا یافته ام به یک
صاع از پشم پس آنچه نانی که در سفره بود بآن اسیر دادند و با شکم گرسنه خوابیدند و چون صبح روز
چهارم شد در خانه ایشان چیزی از ماکولات نبود که با آن افطار نمایند پس حضرت امیر ع حسنین را
برداشت تا بنزد حضرت رسول صلعم روند و حسنین ع از شدت گرسنگی مانند دو جوجه مرغ میلرزیدند
چون بنزد حضرت رسول صلعم رسیدند نظر مبارک آنحضرت بایشان افتاد چون ایشانرا با آنحالت مشاهده نمود
مضطرب گردید فرمود یا ابا الحسن ابن ابی طالب آنچه در شما مشاهده میکنم مرا بدرد آورده است بیا برویم
بنزد دخترم فاطمه ع پس حضرت رسول صلعم ایشانرا برداشته روانه خانه حضرت فاطمه علیها السلام شدند

جون بحجره آنحضرت درآمدند آن مظلومه در محراب عبادت خود بعبادت مشغول بود و از شدت
گرسنگی شکم مبارکش به پشت چسبیده بود و فرمود وا غوثاه یا الله انتم منذ ثلث فیما
آرای استغاثه بسکینه خداوند عالم شما سه روز است باین حالت مبتلا شده اید مرحمتم و بروایت
حسن بن مهران آنحضرت بی تابانه خود را بر روی ایشان افکند و زار زار گریست و بفرمود شما سه روز
باین حالت مبتلا شده اید مرحمتم و از شما غافل بودم آنحضرت در این گفتگو بوده جبرئیل امین از نزد
رب العالمین نازل شد با سوره هل اتی و عرض کرد یا محمد حق تعالی درباره اهل بیت تو این سوره
فرستاده است پس شروع نمود بخواندن سوره هل اتی تا این آیه رسید عَیْناً یَشْرَبُ بِها عِبادُ اللهِ
یعنی در بهشت چشمه است که بندگان خدا از آن چشمه می آشامند حضرت امام محمد باقر ع فرمود
آن چشمه در خانه رسول خدا است که از آنجا جاری میشود و بخانه سایر پیغمبران و مؤمنان میرود یُوفُونَ
بِالنَّذْرِ یعنی وفا میکنند آن بندگان خدا بنذر خود فرمود مراد از این آیه حضرت علی ع است
با حضرت فاطمه و حسنین و جاریه ایشان تا باین آیه رسید وَیُطْعِمُونَ الطَّعامَ عَلی
حُبِّهِ مِسْکِیناً وَیَتِیماً وَاَسِیراً یعنی آن بندگان خدا اطعام مینمایند با وجود کمال گرسنگی
و شهوتی که بآن طعام دارند بر مسکین و یتیم و اسیر مؤلف گوید چون کلام باین مقام رسید متذکر
شدم بر احوال اهل بیت حضرت امام حسین ع در شهر کوفه که در آن حال هم مسکین و هم یتیم و هم اسیر
و باین سبب بود که اهل کوفه بر ایشان ترحم مینمودند از آنجمله زنی از تماشائیان در پشت بام
خود بود چون آن مظلومان را باین حالت مشاهده نمود که بی لباس و بی ساتر ایشانرا دید از ایشان
پرسید شما از کدام اسیرانید ایشان فرمودند مائیم اسیران آل محمد ص ما اسیران پیغمبر شما محمدیم ص
پس آن زن از پشت بام بزیر آمد و چادر و ازار چندی که به ایشان آورد تا خود را از نظر بینندگان اهل کوفه بپوشانند
و از آنجمله بعضی از زنان آن اطفال غریب یتیم اسیر مسکین خرما و نان و جوز میدادند علیا جناب ام کلثوم ع
صیحه زد ای اهل کوفه صدقه بر ما حرام است پس آن خرما و نان و جوز را از دست اطفال میگرفت
و بدور می افکند و بعضی از اطفال که آنها را بر دهان خود گذاشته بودند آنحضرت با انگشت خود از دهان
ایشان بر می آورد و بر زمین می انداخت پس شیعه با محبت باید که بر سادات و ائمه ع باید از احسان بمؤمن
بمسکین و یتیم و اسیر و امتثال امر خدا را نماید در مزد رسالت پیغمبر ص احسان نمودن باهل بیت باشد

اول

روی او را اهل کوفه و شام سفید بهم تا ایشان را بهم نمودند و هم امتثال امر خدا را نمودند حضرت صاحب الزمان ع
در زیارتی که از ناحیه مقدسه بر آمده است برای حضرت امام حسین ع میفرماید وَسُبِیَ اَهْلُکَ
کَالْعَبِیدِ وَصُفِّدُوا بِالْحَدِیدِ فَوْقَ اَقْتابِ الْمَطِیّاتِ یعنی اهل و عیال ترا اسیر
کردند مانند بندگان و ایشان را با آهن و زنجیر مقید کردند و بر پشتهای شتران نشانیدند تَلْفَحُ وُجُوهَهُمْ
حَرُّ الْهاجِراتِ یُساقُونَ فِی الْبَرارِی وَالْفَلَواتِ یعنی سوزانید و بریان میکرد رویهای
ایشان را حرارت آفتاب و ایشان را میراندند در صحراها و بیابانها اَیْدِیهِمْ مَغْلُولَةٌ اِلَی
الْاَعْناقِ یُطافُ بِهِمْ فِی الْاَسْواقِ یعنی دستهای ایشان را بگردنهای ایشان غل نموده بودند
و ایشانرا در بازارها میگردانیدند مسلم روایت میکند که دیدم حضرت امام زین العابدین ع را
در شهر کوفه که بر شتر برهنه سوار کرده بودند و از اعضایش خون میریخت و آن مظلوم میگریست و اشعار
چندی میخواند و بعد دیدم هجده سر نورانی را بر سر نیزه ها کرده بودند و در پیش آن سرها سر مبارک
حضرت امام حسین ع بود و مانند زهره و ماه شب چهارده میدرخشید و در محاسن مبارکش آثار
خضاب رنگ بود و چون باد بر آن محاسن میوزید آنرا بطرف راست و چپ حرکت میداد
که ناگاه نظر علیا جناب زینب خاتون بر آن سر مبارک افتاد چنان جبین خود را بر چوب محمل زد
که خون از زیر مقنعه اش روان شد و اشعار چندی خواند که از آنها این بیت است ما توهمت
یا شقیق فؤادی کان هذا مقدرا مکتوبا یعنی هرگز بخیال خود نگذرانیده بودم
که سرگذشت ما این است که سر ترا از قفا ببرند و بر سر نیزه کنند و مرا اسیر کرده بر شتر سوار کنند
و آنگاه سر ترا بر سر نیزه کرده اند در مقابل شتر من وا دارند این انتقام گرفتار بروز حشر

با این همه معامله دهر چون شدی
روز دوشنبه شهر جمادی الثانیه دهم شهر
بید اقل حسن الحکاکی
قوام الدین التحریر تمام
رسانید
سنه ۱۲۸۴

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحیم

داستانی دارم ای آزادگان از وفای بندگان با خواجگان
شرح حالی سر بسر مهر و وفا از وفاداران شاه کربلا از غلامی کش غلام او با
از ادب بر درگهش سوده جبهه تا بیاموزید ای آزادگان از وفای بندگان با خواجگان
وقتی جمعی از قبیلهٔ عرب در بیابانی راه را گم کرده بودند تشنه و گرسنه و حیران ماندند
بهر طرف شتافتند اثری از راه نیافتند سرگشته و ناچار درماندند و گرفتار
ماندند و با انتظار هلاک خود بودند و قطع نظر از حیات خود نموده بودند که ناگاه ماه
رخسار سروری نمایان شد مثل خورشید تابان و مانند سرو خرامان می آمد چون
نزدیک شد دیدند دستگیر دو جهان یاور درماندگان حضرت رسالتمآب است که
بر از آب بر دوش دارد [illegible] صلا بگوش هوش آن تشنه کامان بیابان
میرساند نظم که گمشدگان راه نجات آمده است ای تشنه لبان آب حیات
آمده است یکی به تفحص رفته آمد گفت که این سرور جان جهان
جهان جان حیات جاودان است سرفراز دیهیم شاهان شهنشاه زمین و آسمان
است محمد مصطفی است بشتابید بسوی او که همه را سیراب می نماید پس تمامی
آن

آن تشنه کامان بسوی آن سرور شتافتند و در آن اثنا [illegible] جمیع
جان جهان [illegible] حالت بعضی
گرفتند هر یک [illegible] خود [illegible]
شتران [illegible] آمده جمیع [illegible] اقبال [illegible]
پس تمامی اعراب [illegible] فیض [illegible] خلق [illegible]
مشغول بودند مگر غلامی سیاهی [illegible] که این [illegible]
زیرا که او ساحر است [illegible] از سحر [illegible] چون سخن او بسمع [illegible] از شرف [illegible]
[illegible] این [illegible] بخورید [illegible] از این بیابان
فرمود [illegible] این شراب [illegible] تشنه کامانی که اندر کربلا
[illegible] بیشتر بجهت او آمدم [illegible] اطفال [illegible] تشنه کامانی [illegible]
بر دار من این [illegible] و قرار [illegible] در کجا بوده [illegible]
جمله از نسل علی مرتضی [illegible] اطفال [illegible]
تا که آری [illegible]
آن

آن ابلیغ

از شنید بیکر و غش

دیگری مبلغست بابا الطفش یا رسول الله

نیابدی صرای ابرار و قبله جبرئیل رب قبله فوق اخضر ما ابروی رنج

بطلبید بیرابطرش از اوند و قبله سلیه و امسن بدار رفت بابا الوطن

[illegible] بنید بنید خبر بیر بیغ قیری جدا ابر بنید بنید بنعدی جمد عاشه

[illegible] الا عجلا آن علام سیاه بنزد حضرت رسالت آ[illegible]

گرفت آب از [illegible] زنبیه من آن آب از زمین

سفر سمعه رفتم ابدی [illegible] اسفوی بمن ظاهر کن که این آب لقا از آو

سفر سمعه باقو [illegible] باطل نیست بیر انکشت هدایت رحمت ابزد

و دیگه حین تو منظر سعه تو بنبوت رسالت بیر انکشت از آسمان فرود میرزد بغیر علام

گفت ای ماه دعوی شیر ما رسالت حضرت از آسمان فرو ریزد

که درین مثل که جار راست ابر آب از آسمان زخم سوی [illegible] میرزد

بیش دیده فش بردانشت علام دید آب آن باره زخم سوی زد افلند

میرزد آن سیل زدر سر حیث بیت زد آنحضرت

بیش دیده فش بردانشت علام بی اختیار خود را بقدم آنحضرت کردید

میرزد آن سیل صیحه زد بی اختیار خود را بقدم [illegible] کردید

بشرف اسلام مشرف

زیراد الله

[illegible] حزن

از دو بیتی بمعجزه مرکز از حرز

[illegible] امالال بیا سر نشان عرب

تا آسمان کاشف ما بشد فی ضمیر بدان آر دیر دو بکاهند

و باطنیش ساعی افزاعیان الصع فی صع تشیا قیمه او اوالم مطلع ارزنه

مولانا صعی که بریس از دعیان زدی [illegible] ار اذ آمده نزد ایدالهم الالدر

و با طنیش که بریس وقبله رو ان بحد ن صوا ن ایلما ن خاطر افاد حضا

مولانا صعی غریبه و قبله ضمیر مولا ابو از ریعه زد از غلامی از ستی بتفاوت

نا حصه و غلام عزیز علامی ضمیر ان آزو علامی کاش فاعی قادر هنی

با قتله شیعه بیشتر زنی علامی جهان یاد روش نسیم علی جنیش

بیاد شبی اعظم سیاه سیاه بعج که سفید نجبا ن حوران و الازی

شبذاعم سفه سیا بعج که سفید عدو انکین چو ریان و الا زی

دوران را سر در خط بنده کی او لور سوادطره تقدیس لیله آن بعج

دوران را سر در خط بنده طراز خلوت [illegible] سیاه که خطی ز سطر قدر

بر از خلعت اقبال سرور شد طراز خلوت مکو سیاه لیله القدر

مکو سیاه که خطی ز کلک ایمان لوحه لیله القدر

مکو سیاه که خطی ز کلک شب روان طریقت جه جوان نیند

سرکشته ما عاشو زاشد

که شب عاشورا شد در آنوقت سید شهداء در خیمه سعادت بعضی از شب را
بعبادت گذرانیدند و بعضی از شب بتهیه آلات حرب می ساختند
و آن غلام نیک فرجام در خدمت آنحضرت بود لحظه نمی غنود چون صبح طالع و بنای
محاربه و مقاتله شد آن سعادتمند دید که فرزند خواجه کائنات در آن بیابان
تنها مانده و در برابر چندین هزار سیاه رو سیاه ایستاده عرض نمود یا بن رسول الله
فدایت باد جان هر بنده و آزادی مرا رخصت فرما که بنده وار جان خود را فدای
قدمهای عرش فرسای تو نمایم و از آتش دوزخ آزاد شوم حضرت فرمود ای غلام من تو را
مرخص نمودم که برگردی چیزی عرض کرد دشمنان نجیب بر کسی که بر اقبال دولت
سپهر رفعت از زنده گانی برخوردی ای حبیب رسول خدا در نعمت و رفاه در خدمت تو
بر فاهیت گذرانیدم الکنون که هنگام محنت و بلا است از شما جدا اختیار نخواهم
نمیخواهی که من با این روسیاه و بوی بد شهید شوم و سفید رو و خوشبو و سرفراز داخل
بهشت جاوید گردم بخدا سوگند که از شما جدا نمیشوم تا خون خبیث من با خون طیب
شما مخلوط شود چرا بباغ جنان من سفید رو نروم چرا بتربت پیغمبر با آبرو نروم
چرا زلال شهادت بکام من نرسد چرا شراب سعادت بجام من نرسد بهیچ گلبن
هیچ گلشن و باغ نکرده منع فغان هیچ باغبان از زاغ پس از حضرت رخصت
حاصل القصه

حاصل القصه روانه میدان شد و جمعی از آن کافران را بدار البوار بنیران فرستاد
تا آخر الامر که توانائی او تمام شد از پا در آمد جام شهادت را از دست ساقی اجل چشید
و مصداق آیه شریفه الذین جاهدوا فینا لنهدینهم سبلنا گردید در آنحال فریاد
برکشید که یا سیدی ادرکنی جناب سرور شهداء خود را به بالین آن مظلوم سعادت
مند رسانید فرمود خداوند روی تو را سفید گرداند و بوی تو را نیکو و با
اولاد رسول محشور سازد از حضرت امام زین العابدین ع مرویست که چون اهل
بادیه بجهت دفن شهداء آل رسول خدا آمدند نعش او را یافتند که از برکت
دعای حضرت ع سفید روی و عنبرین موی گردیده بود رحمة الله علیه از الله
لعنة الله علی القوم الظالمین الی یوم الدین التماس دعا دارم
از اعلام الدین دیلمی منقولست از ابی حنیفه که گفت بخدمت حضرت صادق ع رسیدم که از
مسائل چندی سؤال نمایم گفتند آنحضرت در خوابست پس نشستم و منتظر آنم که بیدار شود دیدم
طفلی نیکو روی صاحب هیبت و هیئتی که در سن پنج یا شش سال بود پرسیدم این طفل
کیست گفتند موسی بن جعفر است پس بر او سلام کردم و عرض کردم یا بن رسول الله چه میفرمائی
در افعال بنده گان که آیا افعال از کیست دیدم آنحضرت نشست بچهار زانو نشست و آستین
سؤال خود را بر آستین چپ انداخت و فرمود ای نعمان سؤال نمودی پس گوش ده
و چون گوش دادی آنرا حفظ نما و چون محافظت نمودی با آن عمل نما افعال عباد

از سه قسم بیرون نیست یا از خدا است بانفراده یا خدا و عبد در آن شریکند یا از عبد است بانفراده اگر از خدا
افعال باشد بانفراده پس چه باعث شده است حق تعالی را [illegible] و حکمی که دارد عذاب بنده
خود را بجهت عملی که آن بنده آن را نکرده باشد و اگر خدا و بنده در آن فعل شریک باشند چه باعث شده است
شریک قوی را که عذاب کند شریک خود را بر فعلی که خود شریک است [illegible] در آن و او
برای فعل [illegible] کرده است این سوم قسم محال است ای نعمان عرض کردم بلی فرمود پس باقی نماند
مگر اینکه آن عمل از عبد بوده باشد بانفراده بعد از آن حضرت این اشعار را [illegible]

افعالنا الی الله [illegible] خصال [illegible] یعنی در حیله

تفکر میکنم و طلب ظهور مینمایم خالی نیست افعال که نسبت میشود در الکتاب آن از سه

خصلت اما ان [illegible] الرحمن [illegible] علی [illegible] بها لیق

منفرد است خدا در اتیان آن فعل پس ملامت از ما ساقط میشود در وقتیکه اثر العمل مرا و رام

او کان شریکا فالشریک اولی ما کان للضعیف من لا اثم فیها

یعنی یا آن است که خدا ملامت نموده است او را در اتیان آن فعل پس در ان صورت

ملحق میشود

ملحق میشود به او ملامت که ملحق میشود آن ملامت به او لیکن لا الحق فی [illegible]
فما الذی [illegible] الا الله [illegible] یعنی اینکه نیست [illegible] در مناقب ابن عبد الملک
ابن شهر آشوب به سند مخالفین از ابن عباس و غیر او روایت کرده است که گفت ما بودیم در خدمت
رسول خدا صلعم نشسته بودیم که جبرئیل نازل شد و جامی از بلور سرخ آورد که مملو از مشک و عنبر بود
و گفت السلام علیک یا رسول الله حق تعالی تو را با این جام تحیت فرموده و امر میکند تو را که
با این جام تحیت علی و دو فرزندش را چون جام در کف دست حضرت رسول صلعم در آمد بقدرت
حق تعالی بسخن آمد و سه مرتبه الله اکبر گفت پس بزبان فصیح گفت بسم الله الرحمن الرحیم
طه ما انزلنا علیک القرآن لتشقی پس بو کشید آن را و برسم تحیت بامیر المؤمنین
و چون بدست امیر المؤمنین در آمد بسخن آمد و گفت بسم الله الرحمن الرحیم انما ولیکم
الله و رسوله والذین امنوا الذین یقیمون الصلوة و یؤتون الز
کوة وهم راکعون پس حضرت امیر المؤمنین ع آن را بو کشید و برسم تحیت بحضرت
امام حسن ع داد و چون بکف آنحضرت بر آمد بسخن آمد و گفت بسم الله الرحمن الرحیم
عم یتسائلون عن النبا العظیم الذی هم فیه مختلفون پس حضرت

پس حضرت امام حسن ع آنرا بوسید و بروجه تحیت بحضرت امام حسین ع داد چون
بکف حضرت امام حسین در آمد بزبان گویا گفت بسم الله الرحمن الرحیم قل لا
اسئلکم علیه من اجرا الا المودة فی القربی پس گلگون قبای
عصر ینوا اجار ابو سید بر سم تحیت بجده تش داد با ینجی در آمد و گفت بسم الله الرحمن
الرحیم الله نور السموات و الارض تا آخر آیه پس آنجام در کف آنحضرت
ناپدید شد و نافتیم بزمین فرو رفت یا باسمان بالا رفت از کشف الغمه از کتاب مجالس
مروی است که آل محمد صلوات الله علیه قطیفه داشتند چون جبرئیل می آمد برای او میگسترانیدند و بر روی
آن می نشست و بر آن قطیفه غیر از جبرئیل کسی نمی نشست و چون باسمان میرفت آن قطیفه نیز بر
می چید و چون پرواز میکرد از بالهای ریزه دو میریخت پس حضرت رسالت آنها را ای
جمع میکرد در تعویذ امام حسین و امام حسن داخل میکرد شیعیان حاسد عرض است همان سرایه بر روی
نار بالشتی پر ریزه جبرئیل بود همان سرا خول بر وی خاکستر نمیشود گذارد در مناقب از عمر بن الخطاب
علیه اللعنه و العذاب روایت کرده است که دیدم حسن و حسین ع سوار بر دوش پیغمبر سوارند
پس من گفتم خوب اسپی است او نید و خوب اسپی است از برای شما پس رسول خدا فرمودند خوب سوارانی
هستند

لیکن این مؤلف گوید در فصل هفتم ایراد نمودیم حدیثی منتخب در بیان آمدن لباس از برای
حسنین و خواهش نمودن حسن رنگ سبز و حسین رنگ سرخ را و مطلع گردیدم بر حدیث دیگر که خواستیم
ولکن جرأت ننمودم در ایراد آن چون تتمه آنرا در کتب معتبر ندیده بودم ولکن بعد از آنکه مطلع شدم بر
بیت ابن شهر آشوب و کشف الغمه و مناقب ائمه اثنا عشر جرأت می شد بر ایراد این حدیث که ذکر خواهم
نمود و آن حدیث اینست که در بعضی از کتب مسطور است که ثقات روایت کرده اند که در بعضی از ا
عیاد حسنین نزد جد خود آمدند و عرض نمودند یا جداه امروز روز عید است و اطفال عرب لباس نو دارند و
بزینت آمده ایم و عیدی میخواهیم از جانب شما میخواهیم که لباس نوی در آنوقت نزد آنحضرت لباسی نبود که
و لایق ایشان باشد پس آنحضرت متفکر گردید جبرئیل در آنحال نازل شد و دو حله سفید از بهشت آورد و ا
بسیار مسرور شد و فرمود ای سید جوانان اهل بهشت بیایید که خیاط قدرت لباس خود در عالم غیب
بجهت شما جامه دوخته پس چون دیدند که آن حلهها سفید است عرض کردند یا جداه اطفال عرب جامههای
رنگین دارند و ما جامه رنگین میخواهیم حضرت متفکر فرو رفت جبرئیل نازل شد و گفت یا طشت و ابریقی حاضر نمایند
پس جبرئیل آب میریخت و پیغمبر دست مبارک میمالید تا اینکه حله امام حسن سبز شد چنانکه خواهش کرد
باو داد و حله امام حسین مانند یاقوت سرخ شد چنانکه خواهش نمود باو داد ایشان پوشیدند و بنزد مادر آمدند

حساب آرد ... ۱۵ ربیع الثانی

صورت

عص

ابن شاذان باسناد خود از سلمان فارسی روایت کرده است که وقتی بخدمت سرور کاینات رسول خدا
رسیدم سلام کردم و بعد بخدمت صدیقه طاهره حضرت فاطمه زهرا رسیدم سلام عرض کردم پس از سلام
بمن فرمود یا سلمان عرض کردم لبیک ای خاتون من چه میفرمائی بمن فرمود ابنیم [illegible] طفلی گرسنه اند و میگریند بگیر
دستهای ایشانرا و بخدمت حضرت رسالت مآب ببر سلمان میگوید دستهای ایشانرا گرفتم نزد حضرت
رسول بردم فرمود چه خبر میشود شما را ای دو حبیب من عرض کردند گرسنه ایم طعام میخواهیم سلمان میگوید دیدم
حضرت دستهای حق پرست بدرگاه قاضی الحاجات بلند کرده سه مرتبه عرض کرد اللهم اطعمهما پس سه مرتبه دیدم
بهی در دست رسول اکرم پیدا شد که از برف سفیدتر و از عسل شیرینتر و از مسکه نرمتر است میگوید دیدم
حضرت رسول با انگشت ابهام خود آن به را دو نیم کرد نیمی بحسن داد نیمی بحسین داد میگوید دیدم
گفت بخورید جان جد شما قربان شما باد میگوید منی پیوسته بر آن به نظر میکردم میگوید دیدم
بمن فرمود یا سلمان مگر تو هم از این به میخواهی عرض کردم بلی یا رسول الله بمن فرمود یا سلمان این میوه
از میوه های بهشت است این میوه را کسی نمیخورد تا از حساب محشر فارغ شود در اسلام ایمن
ابن بابویه بسند معتبر روایت کرده است که مردی از حضرت صادق پرسید که آیا رسول الله

۵ بعد نبینی که ایشی محمد مصطفی
محمدی شده قبر کش
چه در مسجد صحن جوان [illegible]
سوار شد سوی [illegible]
[illegible] شد [illegible]
حتی [illegible]
اگر باد [illegible]
[illegible] تو [illegible]
ای [illegible]
[illegible] کلام [illegible]

صباح [illegible] شد
بمسجد فرمان [illegible] شد
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

چون نوری عیسی بسیار بلند
نیست ملکی ... بی جهت
از سکه ادم ... دیر ...
ای ... دیر ایام
الفقر فخری ...
شیوه فاحش ...
کشتن زنده کشتن ...
دست غلط ...
اگر دل ... جهان ...
بوستر در حاجت لطف الاه باش
مرد خدا ...
خار بغیر ... باش

امروز زنده ام ...
فردا ... باش

[illegible]

هر جا که ... نزد دشت ... کنیم
هر جا که ... ان فنه
هر جا که ... دهان ...
... ز مهر ...

بر هر که ... کادان فنه
... همه ... فنار
هم با ... دختر ... کنند
هم ...

چه ... برادر ... داری
کفر در ...
یک جا ...
چراغ ... داری

بی اختیار ... ازاد
سر ...
...
چه انه ... داری
... دارم ...
چه الطف ... داری

مرغ جیک بار یحرم رفتم بخانه کلای لالا
رز عطش مرغ دشتی گشته کباب لالای لالا
گر حرم بلبل حرم لالای علی اصغر گل
لالای لالا گریه کن تا دست تیر لالای لالا
حرمله کرده کمی شهر ... لالای لالا

بچه در زینب
سینه ات لای لای بیدار حرم
دریای نور الله ها گذری
احمدر بر دست گری جز
بالغی نی عطا ابی کار
فهم به زینب دلبر تو
ایام لب دیده بوی تو
زان روز تیر جاره بودی
زینب ده کامواره بودی

جوانا مهر یار جلیست که و در دشت رخ دو اشک جی
فرشته جبرائیل گل بدی جو بیا هم دو اتیل جوی تو
زهر که نوای تو جوان جوان گلم
مگر سر سوی دشت مجنون شدم

چو دید جوان گل غدارش
از خلق بزرگوارش
بر دامن ادب رای آویخت
رشید به بجای اشک خون ریخت
گفت ای خلف عزیز مادر
تیر دهه ای علی اکبر
تا نشانه ز اتح بیا کرد تو
قوم ببیل جوش تو

از رفتن اکبر اندر نی ای مانده تشنه تنها
یکی ز تو تنها دیدم مانده به بیابان‌ها
آن کودکه که از خنجر کردند شب پاره
فتاد به نزد ساقی در پیکر دریاها
آن
از قافله سالار بیابان نجف
صد ساله گناهان شما بخشیدم

قربانی شه کی شتر یا عبادت نیزه
دست بر قربانی الله به بیابان‌ها
سجان ضعف اکبر بر کوه الوار
سر در بر دل‌ها یکسر بار بجا الیحان‌ها
بگفتم زینب بر سرش گریه جا بیدم
از شهادت عباس بلا بیدم

سوی جبه بر کوه خار خرچنج
با لب زیر خنجر [illegible]

دست جان بردن بادری [illegible]
تا زخم بند چنگ [illegible]

[illegible] نشست [illegible]
[illegible]

[illegible] انزرانی [illegible]
ساربان به بند دست [illegible]

بود [illegible] دیگر [illegible]
[illegible]

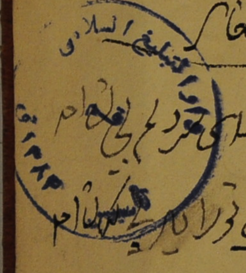
بسد خار [illegible]
[illegible] خار [illegible]

فدای [illegible] بابا [illegible]
[illegible] جان تو [illegible]

[illegible] پدر [illegible] مادر
[illegible] ویران [illegible] کرده

[illegible] مادر [illegible] جان [illegible]

[illegible] ساربان [illegible]
[illegible] کاردان [illegible] ام
[illegible] کاردان [illegible]

[illegible] رخصت [illegible]
[illegible]

[illegible] است [illegible]
[illegible] تو [illegible]

[illegible] آتش [illegible]
اگر [illegible]

[illegible] دور [illegible]
[illegible] دست [illegible] داند [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
دل [illegible] درم از درد [illegible]

ذره [illegible] طفل [illegible]
[illegible]

[illegible] طفل [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

فرموده شیخ بهائی علیه الرحمه در کشتی
رسیدن نهنگ پانزده تن از
جهود را به ترتیب این
ابیات بدهان
نهنگ انداختن
و پانزده تن از
مسلمانان نجات
دادن به ترتیب این
اشعار رسیدن و منه منه
شمردن ابتدا باید از
ترکان شمردن بگیرد
تا به نه رسید ایشان را از
جهودان است بردار و باز
نه تا شمارد شرعیه باز
نه جهودان ببرید تا تمام
شوند [illegible] ثانی
[illegible] ربیع [illegible]
و ۱۲۰ سنه [illegible] یادگار بنده
دعا دارم [illegible]
[illegible]

نامه كلام خوب

زيارتگاه حضرت ... حسين [illegible]

[illegible]

مدح حضرت [illegible]

[illegible]

مدح امام [illegible]

[illegible]

الحاج [illegible] ١٣٤

[illegible] ١٣ [illegible]

۱۱۰ ص

بسم الله الرحمن الرحیم

این یادگار السید لقرولا مرحوم آسید کاظم علی اللهم ...

این یادگار رسید لقد مرحوم آسید کاظم علی ...

از کسی که در زمانه دون در دمندیت از بار در ... علی السلام ...

ال یادگار السید علی بعد یاد کند بتاریخ ... محرم الحرام

چهار دانگ ... عدد ... نیم عباس ... یک قافه ... محمد ... قرار ...
عدد عدد عدد عدد

چهار دانگ ... نیم جانماز قلمکار ... جمعه ... ارخالق
عدد عدد عدد عدد

دو عدد بچه ... دو عدد غطفه ارخالق ابریشم ارخالق ابریشم باز ...

ارخالق الجه ... ارخالق الجه ... ارخالق الجه ... ارخالق شال ارخالق ...

پیراهن ... پیراهن ... پیراهن ... پیراهن ... پیراهن ...
عدد عدد عدد عدد عدد

پیراهن ... ار ... پیراهن ... پیراهن ... عدد
... عدد ... دو عدد
پیراهن ... عدد ... دو عدد

